

საქართველოს
ენციკლოპედია

ISSN 0132-1307

საბჭოთა სელოვნება

1980 11

ოთარ მამფორია

წუთისოფლის კობედია

სამ მოქმედებად

მოქმედი პირნი:

ჩიქოლი	ვარდენი
ბაბინე	ნანა
ჩაქუ	არჩილი
მარგო	არმაზი
ქვათა	გიგო
მწეონა	ქვეშე
ბოჩია	ძუკუ
გიქტორა	მსახური ქალი
რვა	მეხანძრენი

სახანძრო რაზმი. მუხანძრენი ქადრაც და დომინის თამაშობენ. ჩაქუ ცეცხლმკობელი იარაღებით ვარჯიშობს. ისმის შორეული ხმაური.

I მეხანძრე არ იქნება, თორემ კი შენი ჩაქუ კი, ნამდვილად ცეცხლია!

II მეხანძრე კარგი, თუ ძმა ხარ, ჯერ ხანძარი თვალით არ გვიხედავს.

III მეხანძრე არ გამოგვაპარო! (ჩაქუ ვარბის. ისმის ტელეფონის ზარი).

მორიგე ვისმენთ, შო, ვიცი, მოდიანი (დაკიდებს ყურმილს). მუცელზე არ იფხრჩინება? აბა, ჩქარა, ჩიჩინაია სად არის?

I მეხანძრე უკვე შემოხვევის ადგილზეა. (მუხანძრენი გადიან. ისმის სირენის ხმა. შემოდის ქვათა, იატაკის გეის, თამბაქოს ნაწილებს ავრთვებს).

ქვათა. ცეცხლის ჩასაქრობად სხვაგან გარბიან, აქ კი გადაგვეყვანენ. ვინაა უბედური, ამ ქარში რომ იძირკვება?

მორიგე. „უეცის“ ბინაა.

ქვათა. მერგ?

მორიგე. რა მერგ, ახალ ბინას მისცემენ.

ქვათა. რას ამბობ? მართლა?! (ტელეფონის ზარი).

მორიგე. მესამეა, მესამე. სამი სახარჯაე გაგიყვდა და წმინდა

გიორგიც! სვლონი! ასე თქვი მერგ. შო, წამოვიდნენ, არ ჩააქროთ!

ქვათა. საშობობაროში ქალების ცივილი არ მერჩია ამ გიუებთან უფნანს? (იატაკიდან ქაქარაკის ფიგურებს იღებს) ამგენით გაფრინდაშვილის ბაღანამ მსოფლიოში მეხუთედ გვახახელა, ამ ხვადავებს კი ძირს დაუყრაათ! (შემოდის ჩიქოლი).

ჩიქოლი. ვამარჯობათ, ჩემო ბატონო, მეხანძრე ჩაქუ ჩიქოლის ჩიჩინაიას მამა გახლავართ!

მორიგე. ვავიდა რიბიტქტე. გამობახებთ...

ჩიქოლი. მობრუნდება, ალბათ.

მორიგე. წესით უნდა დაბრუნდეს.

ჩიქოლი. აბა, ეს დედა „ტაქსე“ ვარ გადამჭდარი და გავუშვებ. (ვადის და ისევ მობრუნდება ხურჩინგადაკიდული). ტელმანის ქუჩაზე სახლი არ დამიტოვებია, ყველგან ვიყიბებ. ტელმანის 17-ში ვცხოვრობო, ასე მომწერია.

მორიგე. ჩიჩინაია? არა მგონია.

ჩიქოლი. კი, თქვენ ნუ მომაცდებით.

მორიგე. მისამართი, მისამართი გიწერიათ?

ჩიქოლი. კი, ჩემო ბიძია, ტელმანია. ა, ბატონო! (ეთხულობს).

კლარა ცეტკინა უყოფლა, ეს დასაწავი. პირდაპირ კამენდიაა.

ქვათა. თქვენ ჩაქუს მამა ხართ?

ჩიქოლი. დიბ, ბატონო.

7. „სსბპოთა ხელოვნება“ № 11, 1980.

ქვათა. ჩემს გვერდზე ცხოვრობს, აქ მოქობაზე მე მოვეხმარე, ჩემმა ქალიშვილმა მისოვა.

ჩიქოლი. დავისახლებიათ და ესა. აქ, ალბათ, დღი საქმეა. ქვათა. ამა, მოქნარებით ყებნი სტეკოვა, თქვენი ბიჭი კი უზიჩაია!

ჩიქოლი. სოფელში შეზობებს სახლი რომ დავწევა. ჩაქუ პატარა იყო, მაგრამ ცეცხლში ისე შერბოდა და გამოიბოდა, წარბი არ გაურუტავს. ბოლოს, ბ, თქვენთან ჩაწერეა. პირდაპირ კამენდია, ბატონო.

მორიგე. ახლა მთავრებენ ვახუტინდა ჩაწერილი. ჩიქოლი. მაგი არაა მაგის საქმე, მთავრის მეგლივით ეწინაა. ისე, ჩაქუ რომ დაიბადა, ბადე გამოქვა, ბედნიერებას ნიშნავსო, ბედის ქულიაო. დედამისმა ტავაში გამოუტერა და გულზე ჩამოქოდა ავგაროვითო.

ქვათა. უჩაილი ბიჭი კია, რაღაც გამოვა ნამდვილად. მორიგე. გამოსული არაა? ჩემხელა რეზინის მილი უჭირავს ხელში. საქმე ვაწდით, საქმე.

ჩიქოლი. ჩვენი გვარი — ჩიქინაიების გვარი სხვაა, ჩვენი ბარის ბატონო ქვა აუვაულება, მაგრამ ჩაქუ სულ სოფლის გზაზე იდგა და ქალაქისკენ მიმავალ მანქანებს ითვლიდა. მიწის ჩიქნა რა ვუყავის საქმეაო. პირდაპირ კამენდია, ბატონო.

ქვათა. სიმინდმა გადაგვარჩინა ომის დროს. ჩიქოლი. ასეა, სიმინდს რომ შევხვდავ, უღვაწიანი კაცე მგონია, ისაა ჩვენი სინდის-ნამუსი. (ისმის ხმაური). რა ამბავია? ცეცხლ-მახომ არ იმბავ?

მორიგე. ჩვენიბმა მოიგებს... სტადიონი გათავდა. ჩიქოლი. ამა, ზამთრის სარჩო ვეჭონია და ესა. (მესამეები შემოდინ. ჩაქუს დამწვარი პიჯაკე აციეა და რკინის ქუდი მტრატეს. სახეზე ვაგრურლია).

ჩიქოლი. ჩაქუ ჩიქინაა სახლა, ბიჭებო! მორიგე. ჩიქინაია, მამას ვერ ცნობ? ჩაქუ. აქა ვარ, მამა! დოკუმენტურაა! ჩიქოლი. არ გადაზროო, რას გავხარ, ბიჭო, ხელზე მასოლი არ გერჩისა სახის გაურუტავს? პირდაპირ კამენდია ხარ, კამენდია! თქვენ რომ არაფერი გეტყობათ, ბიჭებო!

I მებხანძრე. ჩვენ ჩვენი ვქვითი! II მებხანძრე. მიიღი კვარტალი გადავარჩინეთ! ჩიქოლი. თქვენ არაფერი გეტყობათ და... ამას კი ყველდგერო საყოთაროვით უყვარს. თუმცა საყოთარი სხვაა, მე რომ მებერო მომგლიჯა ქარმა, მოწვევრითი ვიბადვლი.

ქვათა. ასეა საყოთარი. III მებხანძრე. საყოთარი კი არა და, სახლი ვუტრისა. ჩიქოლი. ეს დამწვარი პიჯაკე ვუტრისა, კაცო? ბიჭო, ის ავგაროზე დავწე, დედაშენმა რომ ჩამოგვიდა გულზე? ჩაქუ. არა, ის ავგარაა.

ჩიქოლი. მერე, თითონ გადაჩრა და პიჯაკე დავიწვა? ბიჭო, რავა მერუხლებსოვლია გიაკეანების ხელები. მე მგონხ სხვისას გადავარჩენდი და საყოთარი დავწე? ლატარის ბილეგით რა უყავი? (ჩაქუ ამოიღებს ნახვარად დამწვარ ბილეთებს). ეს რაა, მე ვოქვი, იქნება რამე მოვოს, მეიხმაროს-თქვა, ესეც დავწე?! ჩაქუ. არა, ნომრები მაინც აჩნია.

ჩიქოლი. მაგ დამწვარს კი არა, რომ ტყეცინობდა, მაშინ არ მოუღია, ბიჭო!

ქვათა. თუ მოხაგებია, მაინც მოიგებს. ჩაქუ. რა ვიცი, დედაჩემმა მითხრა — ის ავგაროზე ყველგან გიშველისო.

ჩიქოლი. გიშველისო... მასე რომ გზრდიდა, კიდევ მიტომ გაუშურბას იმ დღეროს. ახლავე გამოიტეც. კაცს რომ ქვარი შეუღლდეს, ქრისებე ქვარზე არ გააქრეს?! მაგი კამენდიაა, კამენდია!

ქვათა. ქრისებე ღმერთი იყო, ბატონო. ჩიქოლი. მერე, ღმერთმა ღმერთს არ უშველა და... ჩვენ?.. გამოიტეც, ბიჭო!

მორიგე. გავანთავისუფლებთ, ნუ ღვლიათ! ჩაქუ. კარგი გავანთავისუფლებთ?..

მორიგე. რაბომ და, მატრაცეკა ხარ, შენი გულსთვის უფროსმა საუბედური მტაცია — ცეცხლში შევარდა, როცა არ იყო სპოროო, ესე იგი, წესდებას არ იცნობს! ჩაქუ. ამა, ცოცხალი დამიანი რომ იწებოვდეს, არ მივეშველო და წესდება გადავშალო?

მორიგე. ამას შეხედე, კაცო, ჭკუის მასწავლის! ქვათა. კათამმა თქვა: უყავი თუ ას წელიწადს ცოცხლობს, მაცადეო, იქნებ მეც ცოცხოვროო, ასეა ამ ბიჭის საქმე. ჩიქოლი. ეგ, მტერი არ იქნა ჩემი მტერი! ახლავე მიიძებე, ბიჭო, ეს ღომის ქვაბი, ელარჭი გეჭმა სოფელში, არ გერჩია?!

ქვათა. იყო, ცოცხაა! IV მებხანძრე. ნამდვილად წაუთვანს! II მებხანძრე. ამა, წაუთვანს! ჩაქუ. მამა!

ჩიქოლი. რავა ქლორიათი თევზითი იზნარები, შე ეშმაკის ამოსალდავებელი!

II მებხანძრე. დატოვეთ, ბატონო! ჩიქოლი. თავი დამწებეთ! მორიგე. ჭრჭერბობთ დატოვეთ. ჩიქოლი. არაფრით.

III მებხანძრე. უზარია კიდევ, არ წაუთვანს.

მორიგე. წაუთვანს, ბატონო, ბრძანებით მაინც არ იყო გაფორმებული.

ჩაქუ. კომენდანმა მიიხრა: თუ არ მუშაობ, ვერ ჩაწერო, აქნა მითხრეს: თუ არ ხარ ჩაწერილი, ვერ მიგაღებოო, დოკუმენტურადა.

IV მებხანძრე. ვილაცა ხომ უნდა წასულყოო რისკზე! ჩიქოლი. რისკზე მე ვარ წასული, ეს რომ გავაინე.

I მებხანძრე. კარგია, ბრძანებით თუ არაა, არაფერზე პასუხს არ მოიხოვენ.

ჩიქოლი. არ მოთხოვენო? მაგი კი არა, გამოუჩეკავ წიწილზე მავბინეს პასუხი.

ჩაქუ. დავწვა ჩემი გაჩენა. (რკინის ქუდს მოიხდის და დაავტებს). ჩიქოლი. კაცს თუ თავი არა გაქვს, ეს რკინის ქუდიც არ გიშველოს. ვისაც შენ ჩემთვის ეხარებები, იმას გაურჩნდა შენისთანა კამენდია შვილი! (გლიან).

II მებხანძრე. ემ, კარგე ბიჭია! წაუთვანს!

III მებხანძრე. ამა, მაინც წაუთვანს!

მორიგე. წაუთვანს, თორემ გარდავმავლი დრომა გამომტაცა ელიდენი არხად არ დეკარგოს!..

ქვათას ღარიბული თობაი. კვდელზე ქალიშვილისა და განსვენებული მეუღლის ვერადოვლო. იქვე — ვარდებისმული ჩონგური. შემოიღის მარგო.

მარგო. მოდი, ჩაქუ, მოდი!

ქვათა. შემოდი, შვილი! (ჩიქოლის). მო, სახანძროში თუ გაგრძელებს სამსახურს, ბინას მისცემენ.

ჩიქოლი. არ მინდა, შენ გენაცავლე, იმოდენა ოდა მიდგას სოფელში, შოგ სპილო გაიხედნება!

ჩაქუ. სოფელში სახლებს არმოვეციო, დოკუმენტურაა! ჩიქოლი. სად გაიგონე, ბიჭო, ეს? ჩაქუ. სახანძროში თქვენს გუშინ. ჩიქოლი. არაა სწორი, კამენდიაა მაგ.

ჩიქოლი ა. ვარ, რას ებ, რაც შე ომში ვადამიტანია, ჩემო ქვათა, ენა ვერ იტყვის.

ჩაქუ. მაშინ იმი იყო და... ახლა?

ჩიქოლი. ცხოვრება უკეთესობის ომია, როგორ გგონია, სწავლა ქვიფა? მეცნობის რომ წიგნები უწყია წინ, შენ იმას ვერც ვადამატებ. ანდა, მე რომ ომში მიკრავს, ავტომატზე მსუბუქია? შენ კი დღის მუდმივად გამოყოლილი ფესკა-ავგაროზი ტანსწინააღმდეგო უნდაა გგონია. ხალხი კოსნოსში გადგრნდა, ახეი მთარეზე დადგა აღმამინა.

ჩაქუ. დიდი ამბავი! გამოშვან და შეც წყავალ.

ჩიქოლი. სად წახვალ, ბიჭო, შენი?

ჩაქუ. რატიკის კარს რომ გარედან მოცეკევენ, წახვალ, აბა, ხომ ვერ გადმოხტები?

ჩიქოლი. უფურც ახლა ამას შენ, კამენდია არაა?

(მარგო სუფრას შლის).

ქვათა. ისე, ჩაიონის ცენტრი მაინც სხვაა, კინო, თეატრი...

ჩიქოლი. კინო ჩვეთნადა ჩამოღობ.

ქვათა. ჩამოსული სხვაა, ბატონო.

ჩაქუ. მტადელინი?

ჩიქოლი. ახა სტადელინიწე ან სიმინდი დაუთსონ, ანდა ვენახი ჩაყარონ, ის აჯობებს.

ჩაქუ. სიმინდის ფასი უკველია კი არ იცის...

ჩიქოლი. დიას, სიმინდის უღელშია ჩვენი ხანდის-ნახუსი.

ქვათა. ცოცხალი ადამიანი მაინც სხვაა, შენ სამშობაობრო ვეშუაობდი და თოთო ბავშვი, უღელური, სახეც რომ არ უჩანს, მაინც სხვაა.

ჩიქოლი. კი ბატონო, მაგრამ რომ გაიზრდება, სიმინდიან შერე მისი დედაც და მამაც. თოხმა პირველად დამწინება იცის. ფეხ-მეხმე ქალის არ იყო, პირველ მშობობობობზე კვილით ზე და მიწა მაქვს, მეორეზე და მესამეზე კვილს „მრავალმეობობობობ“ შეიჭევა. ხომ ასეა, ქალბატონო ქვათა?

ქვათა. შენ თითონი ერთხელ ვიკვილე, მაგრამ კი, ახეა.

მარგო. სუფრასთან მოზრანდელი, ჩიქოლი ბაძია!

ჩიქოლი. ნუ წუხვდები, ბატონო. (მარგოს სურათს შეპარკითი უშვსკი). რა დამაზნა ხალჩია!

ჩაქუ. კარგია, მაგრამ ხანძრის დროს ხაშითია. ასე წერია წისღე-ბაში.

ჩიქოლი. (ჩუმად). ბიჭო, ამ გოგოს ხომ არ ეხუნტარტუცები, სოფელში რომ არ მოდიხარ?

ჩაქუ. არა, მაგრამ ცუდია თუ!

ჩიქოლი. რა აქვს, ბიჭო, მაგას კარგი?

ჩაქუ. ისეთი ცეცხლიანი თვალები შევს, ზედ სიგარეტს მოუკლებ.

ჩიქოლი. სურათში გჭობა, ისე კამენდია.

ჩაქუ. ქალი თუ გამატანეს, ამ სურათსაც კი წვაიღებს, დოკუმენტალურად! (ქუქის აიღებს და მიდის).

მარგო. რა გინდა, ჩაქუ?

ჩაქუ. წყავლი.

მარგო. ამ დროს ჩვეთთან წყავლი არ მოდის, ღვინო დალიე, წყურველი მოვიკლებ. (ჩაქუ ღვინოს დასხამს).

ჩიქოლი. ა, ეს ჩვენი „წინანდალი“, ღვინოა და ხუთი ოქროს მე-დალი აქვს. ხუთი. არა, ეჭვსი. უღელ აუღია, თორემ კაცია. რა პირით უნდა დალიო ეს, რა პირით, თუ ერთი უზარალო მედალი მაინც არ გავტანია?

ჩაქუ. კარგი, მამა!

ქვათა. აბა, ვერავის დაგვაღვინებია და ესაა.

ჩიქოლი. რატომ, შე იმდენი მედალი მაქვს, ჩემს ადგილზე სხვა ვერაღებოდა. ხიზილადა ძნელი საყიდელი, თორემ დანის წყურთი იმის გადაღებას რა უნდა? აი, ეს აიღე! (გაბოლუბს სიგარეტს). ისე გადის საზღვარგარეთ, როგორც დავიბარებია. რაც ამას ქვეყნები უნახავს, წერა რომ იცოდეს, წიგნს დაწერდა კამენდია პირდაპირ!

ქვათა. არა, ბატონო, მაგ კი საქაშალავია.

ჩაქუ. აბა, რაა!

ჩიქოლი. რა მოხდა, ოჯახში ყველა კარგი არ გამოდის და ერთი მახინჯი მიწინად ამოვიდეს, რა გახაკვირია? შესანდობარს იყოს თქვენი მეთულის... (შეხედავს სურათს). რამ მოყლა ეს მოღელმეობელი ვაყაცო?

ქვათა. ზღვას გადაურჩა და ცვარმა დაახრჩო. ომიდან დაბრუნდა და აქ მოკვდა...

ჩიქოლი. ნაოელი დაადგეს!

ჩაქუ. იცოცხლო!

ჩიქოლი. მეცდარი უხსენე, ბიჭო!

ქვათა. არა უშავს, ჭერ ბავშვია.

ჩიქოლი. რადა ბავშვია, სიბრძნის კბილი მოთხრილი აქვს.

ჩაქუ. კარგი, მამა!

ჩიქოლი. აბა, წავიდეთ! ახლა სიმინდი უღელი ჩვილივით ტრახის, მიხედა უნდა, ცოცხლა. მასატიუ, წყავლი, ბიჭო!

ჩაქუ. მამა... შენ სოფელში ვერ წამოვალ...

ჩიქოლი. რატომ, ის რაინის ქვაბი გინდა თავზე ჩამოიშობ?

ჩაქუ. თავიდან კარგი აზრი მომდებ...

ჩიქოლი. რა გქონდა მაინც ამბობია?

ჩაქუ. მილიციანი უნდა შევედო...

ჩიქოლი. რა უნდა, ბიჭო, ჩვენს გვარს მილიციანი, ცნობის ახალედა არ შევსულვარ!

ჩაქუ. ასე გადაწყვიტე, დოკუმენტალურად!

ქვათა. ფორმა კი დამწმენდება.

ჩიქოლი. მავც ჩინაა თუ ახალუბნი ბიჭო, მამის გვაშე რომ არ დააბიჯო, ისე არ შეგიძლია წინ წახსლა?

მარგო. იქნებ შავის მავის მიზანი და გზა-კვალს ნუ უაზნეუთ.

ჩიქოლი. რა მიზანი, მავის ხელში ლევირ? თხი დაუშინოს მწიწს, თხი!

ჩაქუ. სოფელში არაფრით არა წამოვალ.

ჩიქოლი. წამოდი, ბიჭო, ის შენი ამხანაგ ბზიკაც კომკავშირის მდივანია, დაგხმარებ... ცხენოსნობაში გამოიუყვანო, ასე თქვა. ჩაქუ. ცხენი მე არ მთავს და ბზიკაცს ხომ არ შევაჯღები ზურგზე? მდივანია, თორემ მავის ნაჩუქარი სიგელი მიკვილია ხალხში.

ჩიქოლი. ცალხაზიანი რვეულია, რომ ეჩუქებინა? გააკეთე რამე და ორდენს მოკეცე.

ჩაქუ. ის მე ვიცი, რასაც ვაკეცე.

ჩიქოლი. ჩაქუ, მამა, იპარად თუ ასე გინდა, გადავიტე ჩემი ფულითა თოფი და იარე, ბატონო, მთა და ბარში!

ჩაქუ. ბელურებზე ნადირობა რა ვფანტობაა!

ჩიქოლი. აბა, კაცი გინდა მოკლა?

ჩაქუ. თუ საჭირო იქნება, აბა, რას ვოპა!

ქვათა. ვაი!

(ჩაქუ ვერე თ გარბის, მარგოც მიჰყვება).

ჩიქოლი. მილიციანი რომ შეხვიდე, პირველად შე დაშვიტე, ბიჭო!

ჩაქუ. რატომ, მამა?

ჩიქოლი. შენ რომ გავზარდე, შეილო!

ქვათა. დაწუნარელი, ბატონო!

ჩიქოლი. სად გარბის, ეს ცოდვიშვილი, ძაღლმა რომ უყინოს, ოდის ფული არ ახალია. გაუყე, ჩემო ქვათა, იქნებ, მოაბრუნო!

ქვათა. კი, ბატონო, ამ წუთში! (გაღის).

ჩიქოლი. მაინც რაა კაცი? ხეა. ერთ დროს მკლავები ტოტებივით ვაგზებდა, შვილი კი მწიანე ფოთლია, თუ სიცოცხლე არ გაიმწიწრა და ერთი მუცა მიწა მოგაყარა, მედნიერია კაცო. აგერ ახლა ასე წლის ძიკი ძაძუა რომ მოკვდა, ოთხ შვილს, ღმობივით ვაკაცებს ცაცხვებზე მაღლა მიჰქონდათ მისი კუბო. საფლავში რომ აწვენდა, ძიკი ისე იღობოდა, სიკვდილი შეგებინებოდა, სიკვდილით ვინ ვინ უნდა დამარხოს, თვითონ ხომ არ გადავიკრი მიწას გულზე? კამენდია ჩემი სიცოცხლე, კამენდია! (შემოიღის ქვათა).

ქვათა. ვერ ვნახე, კინოში თუ წავიდა მარგოსთან ერთად.

ჩიქოლი. რა ეცინობა, რა ვუთხრა ახლა უბედურ დედამისს! (შემოიღის გეტქორა).

გეტქორა. გამარჯობა, ქვათა დიდა!

ქვათა. მოზრანდელი, გეტქორა-ბატონო ეს ჩაქუს მამაა, ეს კიდევ ჩვენი სახლმშობელია!

გეტქორა. გეტქორა აშენდია!

ჩიქოლი. ჩიქოლი!

გეტქორა. ჩიხოლი?

ჩიქოლი. ახლა ისეთ დღეში ვარ, ლევის პირიც ვარ, ბატონო!

გეტორა ა. სენიდის ფეციავარ, ძალიან დავიღალე, მთელი დღე ჩაქუს ჩაწერის საქმეზე დავრბივარ.

ჩიქოლი. რა უნდა იმ სიროსო, სოფელში სასახლე მიდგას.

გეტორა. ასე თქვა — მილიციას თუ არ მიმიღებს, თავს ჩა-მოვიტროხო. ალბათ, თქვენი იცით მთავრობის ლექსი — „მე მიცავს ჩემი მილიცია“.

ჩიქოლი. ვიციო, ბატონო, მაგრამ არაფერი სხვისი დასაცავი არ ჰქონს მთავრობის, ანუ მიწვევით ვუვცავა.

გეტორა. მილიცია უყვლის იცავს, უყვლება ახლა ჩვენ აქ რომ ვქაქვდებით, ისინი დარბიან, ტყუილნი, იკვლევენ. თქვენი იცით, რა სიამოვნებაა ოპერაციას რომ გაუვა?

ჩიქოლი. ოპერაციას გავიდა ჩემი მტერი, რა იქნება ტრევილის მეტი!

გეტორა. არა, სამძებრო ოპერაციას. ბოდოში, ქვათა, ერთი წუთით დაგვტოვებ!

ქვათა. კი, ბატონო. (გაღიხ).

გეტორა. ბიძაჩემო, სენიდის ფეციავარ, გულით მინდა თქვენი შვილის ცხოვრების გზაზე დავეყვანა, მაგრამ, ხომ იცით, ამისათვის რაა საჭირო. (ყურით უჩურჩულებს).

ჩიქოლი. რას ამბობ?! მილიციიდან რომ გამოუშვან, ხალხი თავს იკლავს და მე უშვებო მივცე ფულით!

გეტორა. ასეა, რას იზამ, ჩაწერასაც ხომ უნდა თქვენ სმენა ხომ გქვებ?

ჩიქოლი. სმენა კია მაქვს, მაგრამ კაის რას გაიგონებ. (ჩიქოლი ფულს აძლევს, გეტორა თოქს).

გეტორა. სენიდის ფეციავარ, არს ავლია.

ჩიქოლი. რა გინდა, კაცო, მომიხედ რამე, თუ მასხენებ?

გეტორა. კარგი, კარგი, ნახვამდის, ბიძაჩემო, ნუ დაგვიფიქვები! (გაღიხ. შემოდის ქვათა).

ქვათა. ვაი, შენ გაახსენდი სიკვდილის ჩიქოლი. რა უნდა ჩემს შვილს მილიციას?

ქვათა. ნუ დღვალთ, ერთ-ორს გაისივს ლივერს და მოწინდება.

ჩიქოლი. ვაი, ისე გაისრდობ, ამ კომუნდანტს მოარტყამებს შუბლში. მაგი იქნება, ოპ, ოპ, ოპ, ნამდვილი კამენდია!

ჩაქუს ოთახი. ჩაქუს მილიციელის ფორმა აცვია და გატეხილ პატარა სარკვეში იტყობა.
ჩაქუ. (გაიქმება). არის, უფროსო... არა, მე ვარ უფროსი! (და-ვრდება). სად ედებ ამდენ ხანს?! ენას ნუ მიბრუნებ! მე ვიცი, რასაც გერიჩი, შენი ხელით დაწერე განცხადება! ცოლ-შვილი არ ვიცი მე. ვისაც შვილები უყვარს, ასე არ მოიქცე. არ ვიცი, ზვალ მომახსენე. არა, დღეს, ერთ საათში. მანამდე შენი დუბი არ ვნახო. (იღებს კოვსს, ვითომ ყურმოლია). და, და, გაისმენთ, არის, უფროსო, აუცილებლად, ამ წუთში, ჩემის ფე-ციის. (დადებს კოვსს). შენ კი გათვით ახლა აქედან, დოკუმენ-ტალურად... (ოთახში შემოიჭერტეს ეეა).

ევა. ჩაქუ ჩიქოლი!

ჩაქუ. დღეს მიღება არა მაქვს, არა!

ევა. როგორ გეკადრებთ!

ჩაქუ. ოო, მიბრძანდით!

ევა. მომლოცვას, მალე იმ მხარეზე ვასკვლავებს ებრწეწისო.

ჩაქუ. ალბათ, მომიტყმენ.

ევა. უნდა დამისახარო, ჩემო კარგი, ქალის გულის მოსაგებად ეს ლამაზი თმებიც ქმარა, სამსახურში კი ქნელია.

ჩაქუ. არ ვიცი, რას შევასკედ და ვინ დავეიბრო.

ევა. ძალიან შეუწინა, რომ გათხოვილი ვარ, ისე მომწონხარ დღეს.

ჩაქუ. არა, როგორ გეკადრებთ, თქვენი ქმარი — გეტორა კარ-გი კაცია.

ევა. სიმთვარელით საშინელება.

ჩაქუ. სიმთვარელი ვაუკლის, ცუდი სიხშილე კი ვინც იცის, იმას რა უშვებება!

ევა. მე რამ შემითრო, ორი ცოლი გაშვებული მყავდა.

ჩაქუ. მერე რა, სახლში ხომ არ დაუხვედრებო?

ევა. მთელი დღე ნახაძურასთან ვიწვები, დაღწე ამი ქალის თმა უნდა გაწაწეო და დავახვიო. თუმცა, აქ პროვინციაა, მამაკა-ციები თმებს არ იხვევენ.

ჩაქუ. როგორ, მამაკაციები?

ევა. ა, შენს თმას ისე დავახვებო, კარაჯულის ქუდი გგონია.

ჩაქუ. როგორ, მე?

ევა. მახრებს შენი ტემპერამენტი, გეტორაც ისე დაგვადრე-ცა ვავიცი.

ჩაქუ. სად ვაიციანთ მაინც?

ევა. „ოსოკო-სოკო“, მატარებელი 104, პირველი კლასის ვაგონი 8, 1974 წლის 17 აგვისტო. იქ გამაბედინებო.

ჩაქუ. ჩემთან დავითხვებ ხართ?

ევა. ქალს ყოველთვის ახსოვს პირველი ღამე.

ევა. ქალს იქნებ ვიცრამში შევიდა მატარებელი და ღამე გგონია!

ევა. არა, მაშინ არა, ახლა კი ღამეა ჩემთვის, მომალა ამ პროვინ-ციაში, მინდა დღიე ქალკი.

ჩაქუ. დღიე ქალკის რა სჯობს.

ევა. ერთად წვაივით.

ჩაქუ. ეს რ როგორ?

ევა. აი, ასე. (ბელავს გაუყუთებს). დიღ მუხას ღიღი ნაფოტი ცვივა, დიღ ქალკის — დიღ სიხარული. დაბლა ჩინებმა კი მაღალი სიყვარული იცის.

ჩაქუ. ალბათ ასეა, თორემ გენერალს რაღა შეეძლება, დოკუმენ-ტალურად.

ევა. მერე? (მკვლავ შევრდით მივეკრება).

ჩაქუ. რა მერე, გენერლობას მივაღწევდებ და ქალს, მაშინ კი არა, ახლაც არ შევხვდებ.

ევა. ამას არ ვულოდო.

ჩაქუ. გეტორამ მოხარა: ჩემი ცოლი შენი რძალია.

ევა. არ დაუტოვო, გატყუებს. ერთ დღე კაცს გაგიყვებით უ-ყვარვარ. ცოლს ახლანას გარდაეცვალა. თავს იკლავს, მე რომ უშვებო, მაგრამ გეტორა განქორწინების თანხმობას არ მამ-დობს.

ჩაქუ. ბოდიში, მაგრამ დღეს იმდენი საქმე მაქვს, თავი ვერ მომი-ხვებია.

ევა. მე მოგუხანს, ჩემო ჩაქუ.

ჩაქუ. არა, არ მინდა. (ევა გაღიხ). რას გადამეცია ეს ქალი? (შემოდის ქვათა). მობრძანდით, ქვათა დღეიდა!

ქვათა. სადა ხარ, ჩაქუს ვენაცვალე. დიღო კაცი გახბო? ეს ფორ-მა რა გიხვება! ლივერიც მოცვლეს?

ჩაქუ. აბა, არა

ქვათა. ჭერ ხომ არ გაგისრლიდა?

ჩაქუ. კი, არა.

ქვათა. ზო, ჩიტი ბუღმენი გიბია, შვილო.

ჩაქუ. მარგო ხომ კარგად არის?

ქვათა. კარგად, შვილო. მამაშენი იყო ჩვენთან.

ჩაქუ. დედა, დედაჩემი როგორააო.

ქვათა. მაგისტოსის მოვედი სწორედ, მისი წერილი და ეს ამანათი მოგატანე. (ძღუეს).

ჩაქუ. კი, დედაჩემის წერილია, ზელით ვიცანი. ამაში რაა, ნეტავი?

ქვათა. არ ვიცი. ახლა წავალ, ძალიან მერქარება.

ჩაქუ. სახანროსო?

ქვათა. ზო, ბებიები დავტოვე მარტო და მეშინია ცდესოპი არ გა-აჩინონ. მოდი ჩვენთან, შვილო, აუცილებლად მოდი!

ჩაქუ. მოვალ, დიდა ქვათა, აბა, არ მოვალ? (ქვათა გაღიხ). ჩაქუ დღის წერტილს კითხულობს. ისმის დღეს. ეეა... ჩემო ქულებე-და ბებო! ჩემო ჩაქუნია! მამაშენი ვაცოცხლებული ჩამოვიდა. მაგ-არამ მე ძალიან გამახარე, მილიციის გირჩენია, შვილო. სულ-თად მაინც იქნები. ლივერს თუ არ მოგცემენ, ნუ დაიფრებ, თუ მოგვენ, ღამე თვეცკე არ ამოვიდა, დედა. სურათი გამო-მივაყენე. განსო ერთი, როგორ გიხვება აქედან. ჩამოდი. გამოდი. გვიცინი აუარტებულს. შენი მოსიყვარე დედა მამაჩემი, რა აუ-ღაბები, ზედ არაფერია და... იქნებ გიბდა სოფელში მოხუ-ცებს მიგმხარებოდნენ? საწყალო დედაჩემი. (აგრძელებს კითხ-ვას): „იი ბედის ქუდს — ავგაროსს, სადღე იყო, ნუ მოიშორებ დედაჩემს! ბოოს, აქ მეორე წერილიცაა (კითხულობს. ისმის დღეს-ნის ხმა): „ჩემო ჩაქუ! შენთვის, ერთ დროს, შეიწინა ვიყავი, ახლა ჩასვენებული მთვარეც აღარა ვარ. მეტყველება დაგვარ-ებო. მაგრამ ამბობენ, სიყვარული შენოდ ლამაზაკობსო.“

ჩემი სოფლისიკენ გზა გაშავით, კლდეებს დაღწეებით აფუთქებენ. ცნობისმოყვარიბოამ იქ მიმიყვანა, უცებ მიწა შე-

ტორტმანად, ქუბილია და მსხვილი ტალღამ ძირს დამცა, შიშო ენა ჩამარდა. ჩემი თავი ჩანდა, როდესაც შენ გამოვეცი ამ ახალ გზას და მოხილვად ხოვდნენ.

წინათ ქალბერი ჩანდებდა უაბალახსა და ჩოხას უპირავდნენ, მე კი ცხვირსახოცი და თეთრი ნაღოთი მოვიქარე, ჩემი გამოუფანელი პერსუზიზა, შენც ხომ ჩემს თმას ოქროსფერ აბრუნებდეს აბრს ძაღს ადარებდეს!

დედაშენს მართოდ არ ვტოვებ, სანამ ენა მეღვა. ვუყვებოდი წაიხილეს და გაგონილს, ახლა მიეჩრებივართ ერთმანეთს და ჩვენი დიქრი შენ დატრიალებს. ვახსოვს, ჩემი მსაუფლებლოდი? კარგი, გავო, ენად წუ გაიკრფე. ახლა ველმყარ, ჩაქუ, თუ შენ ახე მოგონებს, ველმყარ, ჩამოდი, ჩაქუ! შენი მარადის ერთგული მზეონაა.

საბარლო მზეონა, დამუნებულა... (გადაიკვამს ხანუქარ ხალთის). რა ღამაზია, დალოცული ხელი გაქვს, მზეონა, მზეონა... (ისევ ფორმას ჩაიცვამს. შემოდის გვეტორა).

გვეტორა. გამარჯობა, ამხანაგო ჩაქუ! კრიტიკის იაბრირას? შენთვის მოიქცა ზალი. ეს ფორმა გხვავს პირდაპირ... რაა, რას კითხულობ?

ჩაქუ. დედარემის წერილია, ვახარებია, მილიციამო რომ მიმიღეს.

გვეტორა. აბა, რა, თქვენს ხოვდნენ მილიციელს არც ვაუვლია, ალბათ.

ჩაქუ. მილიციელს კი ვაუვლია, მაგრამ ავჩარკით არა. (ცეცხვ გაეხდეს გვეტორას).

გვეტორა. ხომ არ გეწინა? ეს ჩემი ჩაქუ. ცოლი რომ სახანს წვაგებოდა, ეს იმას ნიშნავს, უფროხილდება იატაკზე არ დაისევროს. დედა რომ სახანს ამოვადებს, არ ვაიციდელი დედა რომ ვინმე შემაგინოს, სინდისს ვფიცავარ, მოველავი ჩაქუ. რას ამბობ, აბა, რას!

გვეტორა. შენ კი უნდა მოითმინო, წესრიგის დამცველი ხარ.

ჩაქუ. თავ-პირს დავამტარევი!

გვეტორა. ხალხში თუ შეგაგინა კი, აბა, ცალკე გინება რაა, თუკი არავის ეხმის. ადერ, ერთი ცაცი დამდევს, მაგინებს, როგორც ვინმე გამომნდებია, ენა ჩაუვარდება. მეც ფეხებზე მკიოდა, არავის ეხმის და...

ჩაქუ. მაინც რა უნდა?!

გვეტორა. მამაჩემის სულდარა, ამ ოთახზე დაობს, ჩემიოა, ჩაქუ! რას დამპირდო.

ჩაქუ. აქ ჭერჭობით მე ვცხოვრობ, დოკუმენტალურად!

გვეტორა. მთდა, რომ მოვა, თვალმები დატრიალებ შენებურად, იმას კი არა, აფთარს ვაფუტებ. (ვადის, დერეფანში ევა შემოიხედება).

გვ. აბა, ხელჩანია, ახლავე გაიქციე ბაზარში, ა, სია, ამაში სწერია, რაც უნდა იყო!

გვეტორა. მომწინადა მე შენთვის კვერცხის გორება.

გვ. პო, მართლა, კვერცხი დამაფუქდა! (ჩაუქრის). (გვეტორა ვადის).

(ჩაქუ ოთახიდან გამოდის, დღეცურად მიიქჰარის).

გვ. საით მიიქჰარი, ჩაქუ ჩიქლიძე?

ჩაქუ. ოპერაციაზე ვარ გამოძახებული (სახეზე ოფლის მოიწმენს).

გვ. რა მშვენიერი ცხვირსახოცია!

ჩაქუ. ერთმა ქალმა მისახსოვრა.

გვ. ცხვირსახოცის ჩუქება არ ვარცა, სიძულველი იცის.

ჩაქუ. აბა, შენ გაჩუქები! (გარბის).

ქუჩა. პარკის კუთხე. ჩაქუ ჯიხურში ზის და მანქანების მოძრაობას აწერს ოფის.

ჩაქუ. საბარგო უცან, მსუბუქი წინ.

გვ. ქალი ზის, ცაცო, ქალი!

ჩაქუ. სულ ერთია, ფეხშიშვე ხომ არაა! (გამოყოფს ჭრელ კოხს). ამის არ გეწინა შენ? იდექი! სულ არ ვაგონებ შენ, „გიტე“ 20-29, მაქანა ვარცეტ, თორემ ამ კოხით ავატრედებ, დოკუმენტალურად!

გვ. პირის დაბანა ვერ მოვსწარი, ის მეჩქარება.

ჩაქუ. შენი პირი არ ვიცი შენ, მაქანა კი სახლმეფიფოსია... სატვირთო! არ ვახვიდე მარცხნივ, ხომ ხედავ, ნიშანი კილია, კაც-

საც ხომ არ ჩამოვიდებით! (ჭიხტიდან თვალს მოკრატეფს მუცელს კოს, ტრუვის ანთებულ წითელ შუქს და გამოდღედაქს მარცხნივ მარგო).

მარგო. მეჩქარება!

ჩაქუ. მოიქცა, მარგო! (გადიან პარკში).

მარგო. ახლა ხომ მოიცილავ?

ჩაქუ. მეშვდები და, აბა, რა ვქნა?! მილიცია სულ სხვაა, მარგო, დიდი საქმე გვაქვს, დილი... მარგო, ეს რაა, ასე მოყლე კახა?

მარგო. ეს ჩემი ნებაა!

ჩაქუ. მე ბევრი რამ ვიცი, მე კაცი ვარ, შენ — ქალი!

მარგო. შენ კი — მილიციელს — მეკრდი მოგადღედა!

ჩაქუ. მე დიდი მოყდა!

მარგო. მერე, ახლა და დავიკრებ!

ჩაქუ. არ მინდა!

მარგო. რატომ?

ჩაქუ. ამბობენ, დილი თუ აგწავდა, ბედი დავიკრებო... გული არ მყოლია, მაგრამ ეს (გახედავს სამხრეთს) ღრუბლიან ცას გვახვ, ზედ ბერის ვარცხლილავ არაა. ისე, დაბალმა ჩინებ-

მა მალალი სივარული იცისო, ერთ წიგნში წავიკითხე, დოკუმენტალურად!

მარგო. იმ ვარდს ხომ ხედავ? უველზე დიდს, წითელს, მოცაფეს!

ჩაქუ. კი, როგორ არა.

მარგო. აი, ის უნდა მომიწვიტო!

მარგო. ის ვაზონია, მარგო, არ შეიძლება, აურძალულია.

მარგო. არ გიყვარვარ!

ჩაქუ. აბა, ამ ბაღს სულ დავბდენი (მოწვევს ვარდს, ქუდს დააფარებს და მარგოს მოათხოვს).

მარგო. აი, თურმე, რა წესრიგის დამცველი ხარ!

ჩაქუ. ეს ისე, შენთვის...

მარგო. ეს ვარდი ჩემი დარგულია.

ჩაქუ. მერე, რატომ მომწვევტები?

მარგო. მიზნად ჩემი სიზარებელი შენ დავიკრეფა.

ჩაქუ. პო, დედას არ უთხრა, თუ ბაღში ვიყავით.

მარგო. რატომ?

ჩაქუ. მე მინდა ჩვენ რაიმე საიდუმლო გვექონდეს.

მარგო. მერე?

ჩაქუ. მერე და... (ოცნის დაუბრებს. ისმის მანქანების გაბმული სიგნალი). ვაიმე, პოსტი... (გარბის).

ქუთაის ოთახი. ქუთაის ჩონგურის აწყოობს, ისმის „ნანა“.

გვ. ა. ამისი ხმითა ხარ გარბედილი, შვილი!

ქვ. ა. ერთხელ მაინც რად არ დაუტარე, დედა?!

ქვ. ა. მე მართო „იყინა“ ვიცი, ჩვენ სახლში კი ბავშვი არაა და... დიდი ხნის წინათ, თურმე, ერთ დედას, გაუფანე ტუპი გზა დაუტარავს. მას ძუძუს ბავშვი შეკრდები ჩაუტარავ, სიმწრით ფრჩხილებით გაუთლია ხის მწვანე ტიტი, ზედ დააფუქდა მას მისი თმები და სიმებვილი. როცა თითქმის შეშვებია, თურმე ხის ჩონგურს სასწაულივით ისეთი ხმა გამოუცია, რომ თვითონ ღობი მოსულა მათთან და დედა-შვილი წაუყენია ღერძის კარავი დასამინულად...

მარგო. რა კარგი თქმულებაა, დედა!

ქვ. ა. პო, ნამდვილი თქმულებაა, შვილი ჩონგურის გული კი დედის ცრემლებს ამოუწვავს და შიგნადაც ჩაგუბებულა, რადგანაც შვილი საშუალოდ წასულა მისგან, ლაზარ მზებაბუს გაუტაცია.

(შეშვდის ჩაქუ).

მოდ, ჩაქუ ვენაცაულებ!

ჩაქუ. გამარჯობათ! (მილიციელებულ ყვავილებს, რომლებიც უკვე გადციქნლია, უჩრბულად აწვდის მარგოს).

მარგო. ეს რაა, ჩაქუ?

ჩაქუ. შენთვის მინდოდა, ხელში დატერა შემტყვა და...

ქვ. ა. დღე, დედა, ეს ცოცხი აბერ კუთხეში (გამოაქვს არაყი და მურჩხეა). მიირთვი, ჩაქუ!

ჩაქუ. არა, დღეს დიდი საქმეა, სტადიონია, დაცვაში ვარ გამოყოფილი, დოკუმენტალურად!

ქვ. ა. მერე რა უფირი, ერთი ქეჩა, შე კაცო!

ჩაქუ. არა, პირველი საყვედური უკვე მომცეს.

მარტო. რატომ?
ჩაქუ. უბილეთო ბიჭები არ გაიყვანენ სტალიონიდან.
ქვათა. მერე, რატომ ქენი მაგ?
ჩაქუ. ჩემი ბავშვობა გამახსენდა და...
მარტო. ფეხბურთის მეც მიიდა დავესწრო.
ჩაქუ. კი, შენ დავსაქვ კარგ ადგილზე და თამაშის შემდეგ მოვა-
კიოხავ. (შემოდის ჩიქოლი, ჩაქუ შეტებას).
ქვათა. მოხარბანდი, ჩიქოლი-ბატონო! რომელმა ქარმა გადმო-
გადგო!

ჩიქოლი. ქარმა კი არა, გრივალმა.
ქვათა. მიდი მამასთან, შვილი!
ჩაქუ. თათრის გული აქვს, ვიცო, არ მომიყარებს.
ქვათა. მოსახელის საქმე როგორია, ჩიქოლი-ბატონო?
ჩიქოლი. სიმინდი იმოდენა გაიზარდა, მის გვერდით ცხენიანი
კაცი რომ გაატარო, ვერ დანიხავ, ახლა ტაროს არ იკითხავ?
მარტო. მარტოა?

ჩიქოლი. ა, ბატონო! (ამოიღებს კალათიდან უშველველად სიმინ-
ლის ტაროს). ა, ნახეთ!
ქვათა. დიდუ, ამას რას ხედავ!
ჩიქოლი. მარცხვლები დევის ჩამოვითვია ჩარჩინებულში ულ-
ვაში, ულვაში ნახეთ! ჩვენი ქვეყნის სინდის-ნამუსი ნამდვი-
ლად სიმინდის ულვაშია...
ჩაქუ. არსად დადგარავს!
ჩიქოლი. ეს ეივლის აქ, კედელზე, წლის მოსავალია და კარგია
ოჯახში!

(ქვათა დაქვილებს).
ქვათა. მეუღლე ხომ კარგადაა?
ჩიქოლი. არაა კარგად, ჭარბობს ამ ბიჭის ამხავს.
(გარტანდ სიმის სირენის ხმა. სახანძრო მანქანა ჩაქურტობს).
ჩიქოლი. რაღაც იწვის, ნამდვილად ხანძარია!
(ჩაქუ გარბის).

ქვათა. არა, ცეცხლი არ უნდა იყოს! (შემოდის ჩაქუ).
ჩაქუ. მანქანები ჰქონიათ დღეს.
ქვათა. ახა, რა ქნან საწყლებმა, უსაქმოდ დაწყდნენ, მაერზე რომ
გავლენ, მერე კარგად სინთავ.
ჩიქოლი. მაგენს კი სინთავ, მარა სხვა არ უნდა მოახვენონ?
ქვათა. ახლა თქვენ წადით, შვილებო, თორემ დაგაგვიანდებათ.
მარტო. ვგავატირებ, ჩიქოლი ბიძია, ჩვენც მალე მოვალთ.
(გაღიან).

ჩიქოლი. სად მიდიან?
ქვათა. სტალიონზე.
ჩიქოლი. ბურთიახაზე? ემ, ვლერი რომ ეტახის კაჯას მოაბ-
ნებს, დაიხვება და მერე გოგრა მწვანე ღერწმები ფეხის გა-
უქვრელად გაგორდება, ვითომ იმას ეს ტყავის ბურთი ჭობია?
შუწავ თუ მოხარშავ? ემ, ჩვენი საუბრის სული ტყავის ბურ-
თია ჩაბერეთ. კამენდიაა პირდაპირ!
ქვათა. ფეხბურთი მეც ძალიან მიყვარს, თუ არ გეწყენებათ, რა-
ღის მიანც ჩაერთავ?

ჩიქოლი. არა, თუ ღმერთი გწამს, მაგის ხრილს თქვენთან ჭუ-
ჭუკი მიჩრქევია.

ქვათა. კი, ბატონო!
ჩიქოლი. ემ, ჩემო ქვათა, თათრია რომ ღვიწის სმას დაიწყებს,
ქალი მანქანის ტარებას და შვილი მამაშაპურ თობს დაადებს,
ქ, მაშინ ცუდდება საქმე... ამ ბიჭმა სარიფთი ვამახმო და ძმა-
რგვით მომწყვებო გული. ქალად გამჩენოდა, აბრეშუმის ქიას
მიანც ვამარტებდა სახლში.

ქვათა. ჩაქუ კეთილი და უთქმელი ბიჭია.
ჩიქოლი. სხვისთვის რაა არ ვიცო და, ცეცხლში რომ ეწყებოდეს
ფეხები, ჩემი სიტყვით მუხრიდან არ გამოიღებს.
ქვათა. რას ამბობ?!
ჩიქოლი. სად სწავლობს ეს შენი თვინიერი გოგო?

ქვათა. მებაღე, ყვავილებს რგავს, თანაც მოყურავთ.
ჩიქოლი. მოყურავე?! ახა, მაგი სოფლისკენ არც იზახს პირს.
სადღე მდინარე არაა, ჭაშო ხომ არ იტყუებოდავები!

ქვათა. ზღავს რომ იუოს, არსად არ ვაპო, მე არ დატოვებს.
ჩიქოლი. ვაი ჩემს შავ დღეს... ჩემო ქვათა, გავლენიანი ქალი
ხარ და გაუწი ჩემს ბიჭს ავტაცია. ბოდიშო, მაგრამ, ხომ
იცო, რაა ავტაცია?

ქვათა. როგორ არა, მაგზე ვარ გაზრდილი!
ჩიქოლი. ჰოდა, იჩნებ, ჩაქუ წაშოიღებს სოფელში...
ქვათა. მამაკითო, ახალგაზრდების საქმეში ვერ ჩავერტე.
ჩიქოლი. ემ, ეს დსასწავი მზე ხომ არაფერს გამოიხება, რომ აღარ
ჩაიღოს!

ქვათა. იუოს, ბატონო, რას გიშლის!
ჩიქოლი. იჩნებ ეს ბურთიახა მალე გაათიან.
ქვათა. ახლა რაღაც თამაშობენ.
ჩიქოლი. ახა, ავშენებულვართ და ესა... ჩაქუ ახლა სად ცხოვ-
რობს?

ქვათა. სადღე იუო, ჩვენი სახლმმართველის გვერდით.
ჩიქოლი. იმ ჩემს ამომადებ კამენდებს ცოლ-შვილი თუ ჰქავს?
ქვათა. შვილი — არა, ცოლი — კი. ვიკად მოუფრის ნაყოლარ...
ჩიქოლი. მოუფრის გამოწაცული მანქანა არ ვარგა და ქალი რაფე-
როს იჩნება, პირდაპირ კამენდებს!

(ქვათა ჩართავს რადიოს, ისმის ფეხბურთის მარში).
ქვათა. ა, ახლა გათავდა, ბატონო! ნამდვილად ჩვენებმა მოიგეს.
ჩიქოლი. ჩემო ქვათა, ჩაქუ რომ მოვა, მარტო დამტოვებ იმას-
თან.

ქვათა. კი, ბატონო!
(შემოდინს გახარებული მარტო და ჩაქუ).
მარტო. მომლოცავს, მოიციე!
ჩაქუ. კი, ჩვენებმა მოიგეს!
ჩიქოლი. (თავისთვის). წაგებულ მამას სხვისი მოგება ურჩენია.
ქვათა. (მარტოს). წამოიღ, შვილო, სტურმრებს რაზე მოვაროვთ.
(გაღიან).

ჩიქოლი. ბიჭო, გაზრდილ მამას ზურგი შეაკეთო, ასე გასწავ-
ლებს!
ჩაქუ. რა ვინდა, მამა!
ჩიქოლი. შენი კარგად ულნა, შვილი! (აკოცებს) ასე, ბიო სა-
კონიელს რომ მორწმუნება, გაყოტრტრუმებს და ისე გაზრდილის
ძუძუს უბრუნდება. ხომ ასეა, შვილო?

ჩაქუ. ეს რაღაც ვერ ვაგებ; დღუქმწაღალურად.
ჩიქოლი. რა ვერ ვაგებ, შე კაცო, აღარ მოგწევინდა ამის პორ-
წიალ?
(ხელს დაქვრავს ნაგვის ბუღებს).

ჩაქუ. ეს სამახსოვრო, დიდი საქმე.
ჩიქოლი. ყველაფერი ახალი დაიწყებული ძველია, მაგრამ არის
ისეთი ძველი, რომელიც მუდამ ახალია.
ჩაქუ. რაა, მაინც ამნარია?
ჩიქოლი. მიწის სიყვარული, შვილი!
ჩაქუ. სიყვარული ქალის გამოვია მე. (შეხედავს მარტოს სურათს).
ჩიქოლი. აულო მეფოუქება, ბიჭო, ცხვირს რომ დამაცემინებს,
ბეირის მოქმელი კაცო არა მყავს. დედაშენი მაინც არ გციო-
დებდა? შენი ჭკვია, პატარა ღლეკი, ისე დამომბორდა, ვერ იცო-
ნო. მივა, ბიჭო, იმ შენს წაბლისტარან თობთან და დახო-
რულივით მივიღე ტარის: სადაა ჩემი ჩაქუოა...
ჩაქუ. ძალიანა და თობის ტირილი არ გამოვიდა მე.

ჩიქოლი. შენ მამის ტირილი არ გეხსნი და ძალიანს ვაგებ? წა-
მოიღ, ბიჭო, მუხანბრთაზეც ხომ გახსოვს, რა გითხარო, და,
ა, ბატონო, ავიხლო!

ჩაქუ. იქ ცეცხლთან მქონდა საქმე.
ჩიქოლი. ცეცხლი და ტყვია არაა გაყო, წამოიღ, ვიდრე ჭერ
კიდევ არაა გვიან. თორემ იჩნებ.
ჩაქუ. შე მაშინ ჩამოვალ, ჩინს რომ მივიღებ.
ჩიქოლი. შენ დავგეარავა თვალში ჩინი, რამდენ ხანს ვუცადიო
მაგ ჩინს?
ჩაქუ. სამ წელიწადი.
ჩიქოლი. სამ წელიწადი ვილაცა შემოკავებდა და ათ წლი-
წადს მიიღებ.

ჩაქუ. ნუ უცვიო, მამა, სირცხვილია.
ჩიქოლი. ეს ვაგრევილი გოგო გიბნებს გზას, ხომ? კარგი, ბატო-
ნო, შეირთე, სოფელში თუ წამოგვება.
ჩაქუ. სოფელში კიდევ რომ წამოყვები, შე წაუყვები.
ჩიქოლი. ვაი, ჩემს მარტოებს! ხელს უტყავს, ხელს — ნაჯიხი ვე-
რადერს დამაქვლდა, შოგ ჩემი ჭოხის რომ არ ერჩიხიო. შე
გაგზარდე, ბიჭო, კი, ახლა მე მკლავ? (ისმის სახანძრო მანქა-
ნის სირენის ხმა). და, ახლა ხანძარია... ნამდვილად!

(გამოდან მარგო და ქეთა, ივარდნილი ალით ნათდება სი-
ვრცე).

ქვათა. კი, დავიღუბეთ, არქია!
ჩაკუ. კინოს იღებენ, კინოს! (ცეკრიბიან სარკმელში).
მარგო. ეტყობა, ომის თემაა.
ქვათა. მართლა, კინოა?
მარგო. პო, ოჰჰე, დედა!
ქვათა. დასწევალს ეშვავა, ომი არც კინოში არ ვარკა.
ჩიქოლი. მერე, ამ პირტიველა ბიჭებმა ომის რა იციან?
ჩაკუ. კი, ითამაშებენ.
მარგო. მერე, ჩვენც ვნახავო.
ჩიქოლი. ამგენს კი... მაგრამ ამ დეარგულებს ვინ ნახავს!
(ისმის სახანძროს სირენის ხმა).

ახლა კი ნამდვილად ნახართა, წავალ, იმ ცეკხლში გადავარ-
დები, იქნებ მაშინ მოვიხვეწო (გარბის).
ჩაკუ. მამა! (მისდევს).

ჩაქუს ოთახი. დერეფანში მოდიან: გექტორა და სოფელნი ბი-
ჭები — ჭვეში და ძუკუ.

გექტორა. სვინდის ვფიცავარ, ქვას ვაგებთოვ და გაიხად ჩაგ-
წერთო.

ჭვეში. ურტეი ახლა თობი ვაფუიქებულ მიწას.
ძუკუ. რა პირით ჩავიდეთ სოფელში?
გექტორა. ცოტა იქ წაიშოვადე და მერე მე ვიცო.

ჭვეში. მე რა ვქნა?
გექტორა. შენც კი მივიღებენ კოლექტივში.
ძუკუ. კოლექტივი რომ გვდომოდა, ქალქში კი არ ჩამოვბრვიინ-
დებოდით.

გექტორა. ახა, დარჩით, მაგრამ ჩამავიკის მე ვერ დაგინიწავთ!
(გამოჩნდება ჩაქუ, მოაქვს ჩაჩჩოიანი სურათი. შეეფუთებიან
სოფელნი ბიჭები).

ჭვეში. ვაიშველი, ჩაქუ ჩიქოლიჩი მოგვეხმარე!
ჩაკუ. ჩემი დახმარება ის იქნება. ორივე დავიკებთ და სოფელში
მთლიანი პადერეთი ვაგაგზავნი, თქვე ცინგლანებთი.

ძუკუ. წამო, წამო, საბარგო მატარებელი ვაგავსწრებს, ჭვეში!
ქვასი. ზაღის ქონების დაცვას ჩვენც ვეთუთობ, თქვენ ჭერ
საკვაი ქონება შექმენით, დოუფენკლურად! (ბიჭები გა-
ნიბიან).

გექტორა. ეს ვისი სურათია, ამხანაგო ჩაქუ?
ჩაკუ. ჩვენი უფროსის. ეს კაცი ისე მოყვარს, მისი სურათი გავა-
დლებით, კედელზე უნდა დავადო, აღქმა მივეცი ღმერთს.

გექტორა. ღმერთი და მილიცია? კი მაგრამ, ფორმა რომ არ
აქვია?

ჩაკუ. ესეც ძლივს ვიპოვე. (სურათს ეკედელზე ჰკიდებს).

გექტორა. მილიციაში მე მოგაწყვე და ამის სურათს მკიდებ?
ჩაკუ. რას ამბობ, როგორი მე ეს კაცი დამეხმარა!

გექტორა. სვინდის ვფიცავარ, მერე ვებტუვი... (სიგარეტს გაუ-
წვდის).

ჩაკუ. არ ვეწევი.

გექტორა. ახლა კი უნდა მოსწოი, ძიების ნერვულობა მოს-
დევს, ნერვულობას—ფიჭრი. გამოძიებელი უსიგარეტოდ უკა-
პიტანი გინა. გვი დავიკარგება აზრების უღვაში, როცა სწევს,
მეტი ხელნაჭე, ვამერიახობა და მართებლობა აქვს.

ჩაკუ. მე ხომ ჭერ გამოძიებელი არა ვარ! (სიგარეტს ვამართ-
მევი).

გექტორა. მალე იქნები და აქედანვე უნდა ვაგაყო ორგანიზმი,
რომ ნიკიტინმა უაყოფითად არ იმოქმედოს. ჩემი ცოლი —
ევა — ელიცია ვეწევა, მას კი ჭავრზე დასჩემდა.

ჩაკუ. რას ჭავრებს?
გექტორა. პატარა ქალქში ცეხოვრობო, უშვილო ვარო.

ჩაკუ. დიდ ქალქში ყველა შევლიანო თუ?
გექტორა. ახა, კონიაი — სამარსკვლავიანი.

ჩაკუ. სამარსკვლავიანი? (გახედავს სამარსკვლავს). სად იყო?
გექტორა. ვასტრონომში. ნუ გეწიმა, კონიაი იმატებს თითო
ვარსკვლავს წელწაღში და შენც მოგეცემს!

ჩაკუ. დღეს პირველი ჩამავიკი ავიღე!
გექტორა. მერე?
ჩაკუ. დედაჩემს თავსაფარი და საკაბე ვუყიდე.

გექტორა. რა გეჩქარებოდა, შე კაცი! (ავსებს ქიჭებს). ა, ესა
ვკავს სულ, ამ სუფრაზე, რეველუციის მონაწილეობის...
პატრონიში იცი რაა? ჰედარგია, სადაც მეფეა, დედას...
ოფიცერი და კიდევ სხვები. პროლეტარიატი კი ჩვეულებრივი
შუბია, სადაც ყველა ერთნაირია, მაგრამ თუ ერთ-ერთი დამეწი
გავიდა...

ჩაკუ. შენ, შგონი, უყვე მთვრალი ხარ.
გექტორა. არა.

ჩაკუ. ახა, რაღომ ხარ სახეზე წითელი?
გექტორა. მრცხენია, ფხიწელი რომ ვარ. შენს მომავალ ჩინებს
ვაგაწარმის. პო, მართლა, ამერკულებს სუსტი ბოში მოუფო-
ნიათ, სულიერს სპოს და უსულოს ტოყებს.

ჩაკუ. მაგი არაფერია.

გექტორა. ამაზე უარს რაღა იქნება, მე ვაქტრები და ჩემს და-
სხსულ კონიას მოვა და სხვა დაღვებს. ვაგამარჯოს, ჩაქუ ჩი-
ქოლიჩ!

ჩაკუ. ვაგამარჯოს!
გექტორა. მე პროფესიით მესამე ულასის მძღოლი ვარ, მაგრამ
ერთი წლით მანქანის ტარების სულგება ჩამომართვეს.

ჩაკუ. და ხის უფლება დავტოვებს?
გექტორა. ასე გამოდის! (გადაკარავს კონიას და მღერის)

მინდა მიწას კვალი რომ დავაჩინო,
დამარტებს ღვიწო გადავარჩინო.

ჩაკუ. დაყოლე რაზე.
გექტორა. დაყოლება წამალს უნდა.

ჩაკუ. ვაგამარჯოს, ამას პირველად ვხვამ, უყვე ვამარტა.
გექტორა. კარგია, ვამბედაობს შეგმატებს ოპერაციაზე.

ჩაკუ. სოფელში ერთ გოგოს წვეულება, მეც მომწონდა. თურმე
შეშინებდა დამწებულა, საწყალო მგენონა!

გექტორა. შეერთო, შეერთო, მუნჯ ცოდს რა სჯობს, ენას არ
შემოვბარებებს. სრულებით არ ლაპარაკობს?

ჩაკუ. ვაჭირვებით!
გექტორა. ახა, არ გირჩევ!

ჩაკუ. შგენის უტოუერი წამალი ვუყიდე და სოფელში ვაგუ-
გზავნე. ასე რომ, კაპიკი არ გამაჩნია.

გექტორა. მუჭის წამალი ესაა, ჩაქუ. (დასასმს კონიას). და-
ღვებს და ენად დაიპოქცევა!

ჩაკუ. მართლა?
გექტორა. თუ არ დაიპოქცე ჩემს ამაგს, კარგი იქნება.

ჩაკუ. კი მაგრამ, მე მილიციაში ჩემი მონღოზებითა და ვამერია-
ბოხით მიმოდის.

გექტორა. კატახვით ვამერიაბი ვინაა, მაგრამ თავი თუ არ
დაიჭირა, სახლში ვინ ვაჩერებს!

ჩაკუ. რა ვერ ვაგაგე.
გექტორა. ეს ცოც მამაშენმა მომიცა, ბევრი მე დავამატე და შივე-
ცი უფროსს.

ჩაკუ. ტუტოვია, იმაზე პატრონიანი კაცი ქვეყანაზე არაა! მე ის და-
გებმარა!

გექტორა. დავებმარებოდა, ახა, რა, გადავეყვი კაცი!
ჩაკუ. არა, არ მეჩერა. ესე იგი, მამაშენმა მოგცა ქრომაში!

გექტორა. იფოს, პატონო, თუ ახლა არა ვაქვს, მერე მომიცი,
რაც დავამატე. ეს კი დავლით, ჩვენი შრომების საღდე-
გრძელო!

ჩაკუ. არა, დედას ვაგამარჯოს! (სეპს), მამაჩემს საღდეგრძელს
არ დავღვებ. (ჩაქუ მთვრალი).

გექტორა. რაღომ, კაცი?
ჩაკუ. ამალაზე უნდა დავაპატბრო.

გექტორა. კაცი, ჭერ დალიე და მერე გადი ოპერაციაზე!
ჩაკუ. არც შენა ხარ კარგი კაცი, შენც ვაგინწორდები, დოუშენ-
ტლურადა! (მივარდება უფროსის სურათს). შენც ასეთი ხარ?

გექტორა. კაცი, ჭერ დალიე და მერე გადი ოპერაციაზე!
ჩაკუ. არც შენა ხარ კარგი კაცი, შენც ვაგინწორდები, დოუშენ-
ტლურადა! (მივარდება უფროსის სურათს). შენც ასეთი ხარ?

გექტორა. კაცი, ჭერ დალიე და მერე გადი ოპერაციაზე!
ჩაკუ. არც შენა ხარ კარგი კაცი, შენც ვაგინწორდები, დოუშენ-
ტლურადა! (მივარდება უფროსის სურათს). შენც ასეთი ხარ?

გექტორა. პო, დამწევა ეს სურათი და გაიქცე.
გვა. სად ვაიქცე?
გექტორა. მამაჩემი უნდა დავაპატბრო. მეც არ დამყრის
კარგ დღეს.

ევ ახლავე წაუღე უფროსს ეს დამსხვრეული სურათი
 გექტორ ა. ახა, რას ვიხამ? (ჩამოსწის სურათს). კი მაგრამ, ამ
 კაცს არ ვიცნობ და მე რომ დამიბიროს?
 ევ ა. ნეტავი, თორემ ბედს ვეწეოდა... წადი, წადი წაიღე... ასე
 აქობებს...

მოკლდა. მისკადელში შემოდიან ჩიქოლი და ჩაქუ.
 ჩიქოლი. ეს ადრე მქონდა გაწინაწარმეტყველებული. რას შე-
 ვლენწარი ამას, პირდაპირ კამენდია, კამენდია!
 ჩაქუ. არ ვიცი მე, სიმაართლე არ დაიკარგება.
 ჩიქოლი. შენ გაგიწერა დედა ღვთისა, საყუთარ მამას მამაკით-
 რებს, შე არდასკოლმედიდელი?
 ჩაქუ. არ ვიცი მე, სიმაართლე არ დაიკარგება!
 ჩიქოლი. ვაი, შენ დამკარგოდი შავტარანს დაწავით. აქ უნდა
 შევიდე, ბიჭო?

ჩაქუ. კი.
 (შედიან კაბინეტში).
 ჩიქოლი. გამარჯობათ, ჩემო ბატონო!
 არ ჩილი. გამარჯობათ!
 ჩაქუ. ამხანაგო კაბინეტო, ეს მოქალაქე ჩემი ყოფილი მამაა. და-
 მსწავლი ასეთია — მან საიქვე პიროვნებას გექტორ აშენდას
 მისცა ქრანია, რომელსაც თვით აშენდა აღიარებს. გომივთ
 დააკავთ, ღვირვე აშენდას დავაპიტმირებდი! (გარბის).

არ ჩილი. დამატანდით!
 ჩიქოლი. აგაშენათ ღმერთმა, ღვთისნიერი კაცი ჩანხართ და,
 გამაგებინეთ, ბატონო, ჩემი შვილი რას მერჩის!
 არ ჩილი. არ ვიცი, ავერ მოიყვანს იმ კაცს და ვნახოთ.
 ჩიქოლი. იმ კაცთან შეპნინ ხომ არ აქვს, ასე უცხად რომ დაი-
 ქოროს!

არ ჩილი. ურალი მუშაკია, მაგრამ...
 ჩიქოლი. ეს ერთადერთი შვილი მყავს, თუ სოფელში გამატანთ,
 კარგს იზამთ, რა თქმა უნდა, ჭერ მე თუ გამოთავისუფლებთ.
 (ჩაქუს შემოჰყავს გექტორა).

არ ჩილი. აშენდა, იცნობთ ამ მოხუცს?
 გექტორ ა. პირველად ვხედავ, სივინდას ვფიცავარ!
 არ ჩილი. თქვენ?
 ჩიქოლი. მეორედ ვხედავ, ბატონო!
 არ ჩილი. რისთვის და რატომ მიეცით ფული?
 ჩიქოლი. ბატონო, ჩემი ვაჟი, ჩიქინაიების გვარი, დიდი ხნი-
 საა. ქვაზე სიხინდი რომ დაფთხოს, ტარგებს დასხამს. მაგრამ
 ეს ერთადერთი შვილი სოფელში არ გამოჩერდა.

არ ჩილი. გასაგებაა. ამ კაცს ფული რატომ მიეცით?
 გექტორ ა. მე მაგას არ ვიცნობ.
 ჩიქოლი. ცნობით კი ვიცნობ, მაგრამ არ მინდა ჩემი შვილი რა-
 მემო გაეხვიოს.
 არ ჩილი. მოკლედ დაწერეთ ჩვენება, ბიჭჩემო! (ჩაქუს). ჩიქინ-
 ათა, ამის შესახებ რას იტყვ? (უჩვენებს ტყვიადარულ სუ-
 რათს).

ჩაქუ. ეს... ეს... არ ვიცი... არ მახსოვს...
 არ ჩილი. მომიცი იარაღი!
 ჩიქოლი. რა დაშავებ, ბიჭო, იარაღი რომ აუკარეს?
 ჩაქუ. პირველმა სიმთვარელმ დამლაშა...
 არ ჩილი. დღივანდ გათავისუფლებული ხარ!
 ჩიქოლი. აგაშენა ღმერთმა რაოვრე ჩემი დაქვრა მეწყინა, ისე
 მაგის მილოციდან გამოვლდა გამოხარდა. (წვილის ჩვენებას).
 არ ჩილი. თქვენი შვილი თქვენთან ერთად წამოვა სოფელში. ახლა
 კი ორთვემ დაგტოვეთ!

ჩაქუ. არც აქ ყოფილა სამართალი, მამაჩემო, დოკუმენტურადა!
 ჩიქოლი. რატომ, ბიჭო, რომ არ დამიბიროს, იმიტომ? მართლაც
 კამენდია წუთისოფელად კამენდია.
 (ჩიქოლი და ჩაქუ გადიან, არჩილი კითხულობს ჩიქოლის
 ჩვენებას).
 გექტორ ა. მეც წავალ, ბატონო!
 არ ჩილი. არა, შენ აქ დარჩები...
 კეკელა ოთახი. დაღვრემილა შემოდიან მარგო და ჩაქუ. ჩაქუს
 აცვია მურონას ნაქაბე ბაღლით.
 ქვათა. დიდუ, ფორმა სადაა, ჩაქუ?
 ჩაქუ. მომხსნეს, დოკუმენტურადა!
 ქვათა. ვუი, ჩემი სიყვდილი მაინც რატომ?

ჩაქუ. იარაღი გამოვირად.
 ქვათა. ვაი, კაცი შემოვავლდა?
 ჩაქუ. არა, ჩემი უფროსის სურათი ვაგებრიტ-
 ქვათა. მერე, უფროსმა როგორ ვაგო, ეტყინა, თუ?
 ჩაქუ. გექტორამ დამაბუნდა, მეც დამლაშა და თავისი თავი-
 ქვათა. რას ერალი იმ სურათს!
 ჩაქუ. შეიგნო ვიყავი და... არ მახსოვს.
 მარგო. ნუ დღღავ, ვაოსწორდება საქმე.
 ქვათა. ვაი, მაგნეს, ამისთვის მოგხსნეს? მაგ ავევროს, ბედის
 ქულეს, ახა ჩიქინა ძალა, შვილი!

ჩაქუ. დამწავა ჩემი ძანა, ჩემი საშველი არც ქულეთა და არ
 უქულად.
 ქვათა. თქვენს დეპუტატს რომ მისწერო? ხომ იცი ვინა?
 ჩაქუ. კი, ჩემი უფროსი.
 ქვათა. მოილ ახა, თავს ნულარ შეახსენებ. მე ხანაწროში გაიქვი-
 ცი და მალე მოვალ.
 ჩაქუ. მარგო, ზამთრის ფორმაც მომიცი ბარებ.
 მარგო. ამ წუთში, ჩაქუ! (ჩაქუ ავივრდება კედელზე დოკუმლ
 სიმინდის ტაროს).

ჩაქუ. რას იტყვი ახლა, ჩაქუ ჩიქინათა, ეს სიმინდის ულვაში არ
 სკობს შენგვინელი ულვაშს? რა ჯაღო და ავევროს ჩა-
 მომიცე დაღვრემა ამინარი, რომ ყველადა დაგმარცხდი. (გვერ-
 დიდან მოვალეს ავევროს და მარს დანაწილებს). ასე მერ-
 ნია, დედაჩემის გული დავანარცხე. (აიღებს). არა, ისევ მეცი-
 დომ, მის სახელზე ვატარებ, აუსხვ, ჩაქუ ჩიქინათა, შენს სა-
 სრებზე შენს უფროსს უნდა ებრწუნება, მაგრამ კაცი ხარ, ბი-
 ჭო, შენ? მოხუცი მამა ღმთი სოფლიდან ფეხით არჩიქივდ და
 დღითი დამსწავის სკაშე უპირებდი დასახს... ახლა წახვალ,
 მაგრამ ხანა, სოფელში? მერე, დედაშენის აღარ გრცხვინა?
 ქმარი დაქვრა, ბიჭო? თფუი, შენს კაცობას (სარკეში შეა-
 ფურთავებს თავის თავს, მარგოს გამოჰყვს მილოციელს მამა-
 რა).

მარგო. ახა, დავყოფიო.
 ჩაქუ. რატომ შეწუხდი, ისეც უნდა ჩავაბარო.
 მარგო. მარჯობს გულგებნი აი, ეს იღო, ამინად აბარებ? (მის-
 ცემს ბარათს და გადის).
 ჩაქუ. ვაი, მურონას წერილი... ნაღდად წაიციხა, ეს მიწოდდა
 ახლა კიდევ მეი?

მარგო. ჩაქუ თავჩიქინდრულუ ზის. შეუმჩნიველად თავ-
 ზე დაადგინათ სოფელი ბიჭები ჩვენი და ძქუ.
 ჩაქუ. (თავისთვის). ვაი, თუ მურონას წერილი წაიციხა?
 ქვეში
 და გამარჯობა, ჩაქუთა გამარჯობა!

ძქუ. ქ.
 ჩაქუ. (შეკრებება). ვინა თქვენი ჩაქუთა?
 ქვეში. ჩიქოლი რამ იყავი, არ გვიკადრებ და...
 ძქუ. ქ. ახლა რაღას იზღინებდი, ხომ გამოვადგენ მილოციელნი?
 ჩაქუ. კი არ ვამბობდეს, გამოვადგენ.
 ქვეში. სპეტაკებ? ჩიქო არ მოგვტობია?
 ძქუ. ჩიქო რას მებეჭებოდა, ბიჭო, ობერაკიაზე არ გაუყვანიათ
 ქვეში. ჩემი კი სოფელში მივდივარ პირმურტყვენდა.
 ძქუ. ქ. არც მივალდი არსად და, არც გამოუღვდივართ. კარგა
 იყავი, ჩაქუთა!

ჩაქუ. ბიჭო, ძალიან გებეჭებოთ, სოფელში ჩემს ამბავს ნ
 იტყვით.
 ქვეში. რა ვიცი, ისე იჭიმებოდი, სათოფედ ახლის ვერ წაგ
 კარებ, ახლა კი მოღვენილობარ.
 ძქუ. ქ. არ ვიტყვით, არა, ნუ გევიინა.
 ჩაქუ. ნახვამდის!

ქვეში. გახსოვს, ჩაქუთა, სოფელში მილოციის ბაღრავით რომ გე
 პირებდი ჩაყვანას?
 ძქუ. ქ. კიდევ კარგი, ჩემი ფეხით მივდივართ, ნახვამდის! (გაღიან
 ჩაქუ. ებ, ნეტავი თქვენს! (შემოღის მარგო).
 მარგო. სადა ხარ, გეტყვ, ზამთრის ფორმაც ჩააბარებ?
 ჩაქუ. კი.
 მარგო. არა უშვს, ღმერთი მოწყალაა, ჩაქუ! (მარგო გახონ
 მეშობას).

ჩაკუ. არა, მჭონის წერილი არა აქვს წაითხუთლე... ნადრევად გაგსჯალის ეს ტოტები.

მარგო. რატომ? სინინდი ხომ არაა, რომ არ დატარიანდეს, ჩაქუს ვინცაყვალე!

ჩაკუ. სინინდს გამოთობნი და მერე თითონ დაულევაშება, ეს კი ნორჩი ულტრატობა, ჭრ უნდა მოვებარო, მერე მორწყვა, ხე სუ-ლიერივითა, თუ არ ისუნქვა, ზღუშს სისხლი ჩაქექვეს!

მარგო. მე ახე მასწავლეს, ჩაკუ, ჭირიბე!

ჩაკუ. ვერ გისწავლია კარგად. არა, არა, მახე არა! (გაღასტება გავიწმინა). მომეტი ბარი. ხე უნდა მისხოს რომ იყოს, უფერებდა. ეს ის ხეა, რომელიც ადრე გაზფხულზე იხდის კანს.

მარგო. არ გეუწიერის და... შენც ადრე გაგზავდეს ფორმა, მაგრამ მაინც კარგი ბიბე მარ, ჩემო ჩაქუსა!

ჩაკუ. (ბარავს). ა, ახე, ახე, კი მაგრამ, აქ თუთას მაინც რატომ რგავ?

მარგო. რას დასაშვებს?

ჩაკუ. ეს კი არა, შენ აშავებ. თუთა აბრეშუმის პურია.

მარგო. მერე რა უეირის, ჩაკუ?

ჩაკუ. ჭრ ბავშვები არ მოახებენებნ ნაყოფის გამო, მერე და, თუ-თა ჩრდილისთვის ცოცხად, ფოთოლი უნდა გამოეყრიფოს, მე-რე გაბედე.

მარგო. შენ აგრონომი ყოფილხარ და მილიციანი რა გინდოდა, გენცავთ, ჩაქუს!

ჩაკუ. ამა, რა ვიცი, ჯანდაბა... შეხანძრობა იმისთვის დაეწემა, გაპირებულს მივეშველებოდე, მილიციელი იჩიბომ გავხდო, სინარტების დამცველი ვყოფილიყავი... არსად არ გამომარტლა...

მარგო. გულს ზე გაიტბე, წინ კიდევ დიდად გზაა, ჩაკუ!

ჩაკუ. მხოლოდ ერთადერთი... სოფელში წავალ, ამ ჯაგის თოხი მიწაზე ამოვიყრი... წავალ, მაგრამ რა პირით ჩავიდუ სოფელში! წავალ, მაგრამ შენ როგორ დატოვო! არა, თავი უნდა დავისა-გო, მე უფლი კაცი ვარ, შე უნდა გადავიტარო...

მარგო. მოიც, ჩაკუ, მახარა კი ჩაახარე, მაგრამ... წერილი?! ჩაკუ. მარგო... მჭონა ჩემი ბავშვობის მეგობარია... მწენია უბე-დურია... წერილს წაივითხე?

მარგო. შენს თავს ვფიცავარ, ვერ წაივითხე, შემეშინდა, ჩაკუ, ჩემი თავის შემეშინდა...

ჩაკუ. ესე იგი ვიუჯარვარ?! მარგო. არ ვიცი... მე კი მაინც ვადაწვევებოდე.

ჩაკუ. რაა?! რა ვადაწვევებოდე!

მარგო. ხელი მოვაწეროთ დღესვე!

ჩაკუ. მართლა? დოკუმენტალურაა?!

მარგო. არა, ფუნდამენტალურაა!

ჩაკუ. შენი ჭირიმიე..

ფარდა.

მეორე მომხდლება

ორსართულიანი სახლის ქუჩილი. ქვეითი მარანი, მაღლა — დარბაზი პატარა კინოეკრანი. გზო დანადგართან დგას, ფრის ახვევს. იქვე ზის ნანა. აივანზე გამოდის ევა.

ევა. (მსახურს). ამ ლომონის ხეს სურ რწყევ. წადი, იაღონს საქენი დაუტარე, თევზებს აუწუში სინათლე აუთი და ქირაწამეთებებს წყალი გამოცავდე!

მსახური. ამ წუთში, ქალბატონო ევა! (შემოდის მთვრალი გემ-ტორა).

გემტორა. ჩემთან იელიო იუაი, აქ კი ქალბატონი ევა ხარ? ევა. გემტორა. როგორ შეცვლილხარ აქ საიდან ვარჩიდი? გემტორა. ახლა დავბრუნდი უსავგზრო კერძობიდან. დეცაბ-რისებებს ცოლები ციბებარა წაქვეყნენ, შენ კი შენს ქმარს სახლ-შიც არ დელიდავ. თფუი შენს ქალბას... (მღერის):
მე გემტორა აშენია,
დაბადებიდან მქვიაო,
ცოლის ქორწილს შევესწარი,
სტუმრობაც ამას მქვიაო...

ევა. დაწუნარდი, გემტორ, სცავა ჩემი ქმარი მოვა, წადი, არ დამ-უფლო!

გემტორა. ქმარი? ქმარი არ ვარ?! მოსული ვარ და ესაბა..

ევა. დიღასნ გელოდე, მე ქალი ვარ და პატარონი მიწედა.

გემტორა. მერე, შე უპატრონო, მე შენთვის ვაკეთებდი ყოვე-

ლივე სიღაბეს, შენთვის!.. ახლა ახალ ცხოვრებას ვიწყებ, ახალს. ახლა კი, ნამდვილად, სინდისს ვფიცავარ, ჩემს ხელს ვაწკი-ნის უნდა ექმავო ადელი პური. აღარაფერ არ მიწინასწარ-მწერს! ქა-ლი კაცი ვარ, შიშვლით არ მოვეცდები...

ევა. შე მოგებგებარე, გემტორ, რაც შემიძლია.

გემტორა. არა, არაფის მიხმარება არ მინდა, მე თითონ, მე...

ევა. ახა, ჩემთან რატომ მიდე?

გემტორა. იმისთვის, რომ შენი ქმარი გავაფრთხოლო, ვიდრე მასაც დალუპავდე.

ევა. წადი, შენი ჭირიმი, მე მოვალ და გნახავ.

გემტორა. აღარსოდეს აღარ მახავ, შენა... არც ქვეუნილზე შემხვდე, არც გადასასვლელზე დაგინახო, თორემ მანქანი ჩა-გებუტები. არა, გიო ხომ არა ვარ, შენი გულსთვის კიდევ აქ წავიდე, შენა... (გზო ჩამოიღის ეზოში).

ევა. გზო, მომეშველდე!

გემტორა. ეს არის შენი ქმარი?!

ევა. არა, ჩემი ქმრის ქალიშვილის საქმროა.

გემტორა. ახა, ჩემი სიძე ყოფილა, ამას ვინცაყვალე! (გზოს კოცნის და სიმღერით გადის).

მე გემტორა აშენია,
დაბადებიდან მქვიაო,
ცოლის ქორწილს შევესწარი,
სტუმრობაც ამას მქვიაო...

გიზო. ქალბატონო ევა, ეს კაცი ვინ არი?

ევა. არ ვიცი, გივი უნდა იყოს, თანაც მოვარლია. ადი, ნანას მარ-ტო წე დატოვებ.

(გიზო მაღლა აღის. შემოდის რამაზი).

ევა. მიდი, მიდი, რამაზ! როგორაა საქმე? იმის რა ჭქენი? რამაზი. კი, იქროშიძემ, თანახმა ვარო! (შეღიან მარანში).

ევა. ზეფტრას მამა თუ ნახე?

რამაზი. კი.

ევა. ვარდნად არ გაივოს, შენი ჭირიმი... ისიც მოიტანე?

რამაზი. კი, აქა მუქეს. (აწვდის ტყავის ქისას, ევა მავიდაზე მოა-ბნეს განხეულს. ძვირფას ბეჭედს ხარბად თითზე წამოიგებეს).

ევა. ა, ეს მუხისა!

რამაზი. უთმობიძემს უყვიაა ჩამახოვისხავან...

ევა. დიდებულია!

რამაზი. როგორ უღებდა მაგ ნაქანდაჯარ თითებს. (კოცნის ხელ-ზე).

ევა. ზემოთ ავიდე. (საყვას დარბაზში, თითონ აივანზე, მუხის-კიანთან ლომონის ხესთან მივა, მიწას მოთხრის და განმეულს ზეგ ახედვს. გზო კინოპატარათან დგას და ჩაბნეულულ მახოზიდან ხედვს ევას მოქმედებას. შემოდის ვარდენი).

ევა. თათბარი როგორ ჩაატარე? ძალიან ველოდე.

ვარდენი. კარგად. (ევა უჩვენებს ბეჭედს). იმპო, ეს სად იყო?

ევა. იქრომქედელთან, ჩემი ოქრო!

ვარდენი. ეს ძალიან ძვირფასია, ევა, მე არ შემიძლია ამის ყიდვა.

ევა. ახა, არ გეუწიერებ? გეტყვი — ჩვენსა რამაზმა ამით წინასწარ მომლოცა მომავალი დაბადების დღე.

ვარდენი. აშენა ღმერთმა, მე რომ გადავტრჩი! (შემოდინ დარ-ბაზში). ჩვენს სტუმრებს მართკ კნითი უხანასნდლები?

ევა. (მსახურს). მარანი გააწვე სუფთა, იქ სიგარდეა! (ჩამოვინ ქვეითი).

ვარდენი. ისენი ქართული ღვინოებია, ეს — შევიცარული ვის-კი, ფრანგული კონიაკი, შოტლანდიური რძიმი, მაგრამ არ ვი-რეკავ, ძალიან მაგარია. ევრასა რუკავ არ ეტყვი, მე კი ამ პა-ტარა მარანში მოვკავებ. ჩვენი მარა და ჩვენი ხალხი ვაღდე-გრძელით, ვუსურვოთ გამარჯვება და გამარჯვება!

გიზო. გაუბრძოს!

რამაზი. დღევანდელი იყო!

ევა. გიზოს ხმა რა ხანია არ გავგივინია. ნანა, ადი, გიტარა ჩა-მოიტანე!

გიზო. მე თითონ, ამ წუთში! (გიზო არბის აივანზე, მუხისკას რიან ლომონის ხესთან მივა).

მსახური. აქ რას დაიქმე, შოლო?

გიზო. გიტარა მიწედა.

მსახური. გიტარა ლომონის ხეს ზომ არ ახია! (ძღვეს გიტარას, გიზო ჩამოარბის მარანში).

გი.ო. (მღერის). ერთი, ორი, სამი, ვარსკვლავები ვივალე,
და ლამაზ გოგოსთან ვაკაიე ღამე.
განთიადზე როცა ჩახსენვა მთვარე,
ერთი, ორი, სამი, ვთქვი და ვაყუარე.
(ალყაფის კომპარს მოადგებიან ჩაქუ და ფეხშიძე მარცხ).

მარგო. დარცე, თორემ გადაწვავ ამ სახლს!
ჩაქუ. ვრეცავ, ქალო, ვრეცავ. მღერიათ და არ ესმით, დოკუმენტა-
ურად!

მარგო. მაგენს ვუჩვენებ სიმღერას, თუ ვარ მარგო შეწირულის
ქალი (მხრით დღეატევა ღარბულ კარს).

ჩაქუ. დანერადი, მარგოშა! მუცელი არ მოგეშალის, არ ღამ-
ღამო!

მარგო. ზარს მაგრა მიპაიერ ეს დახსნიწებელი ხელი, მაგრა!
ჩაქუ. ა, მეტი რა ვქნა?!

მარგო. გამიღე აქეთი ა, ასე, ასე!

მსახური. ზარია, ქალბატონო, ვაგალო კარი?
ე.ა. კარი არავის არ გაუღო!
(მთვარე მუშებებს დასცხებს ალყაფის კარს. ენოში ძაღლები
აყეფდებიან).

მარგო. ღობეზე გადადი, ანდა აქვე მოიკალი თავი არა, ენოში
მოიკალი, იქნებ მამინ მოგაცენ ბინა და სასახბური. გადადი
ღობეზე!

ჩაქუ. ღობევა ეს, ქალო, თუ ჩინური კედელი?! რა ავა მანქ... რა
თვინური იუჯი წანამდე შეგირავდი, ახლა ასე რამ გაგაიფია
მარგო. მდგომარეობაში, მდგომარეობაში! მოიძიერე მაგ ავგარო
და ისე ადი, იქნებ მაგ გვიწოდის ხელს!

ჩაქუ. არა, ეს დღეამეხისა... და... დაწერადი, მარგო, მარგოშა,
ახა, ადვილარ გოლოთაზე!

მარგო. აჩრდილს რაზე შეჩერდი, ჩქარა!

ჩაქუ. მე თუ მოკვდი და შენ ბინა მიიღე, ანდერძს გიბარებ —
კალდე ოთახში გაიტანე ჩემი ქვეშევრდები და კაცი არ ჩაწვირო
შეგ, დოკუმენტაურად!

მარგო. ადი, ადი, არ მოკვდები!

მსახური. გვიშველით, გვიშველით, კედელზევა ვიღაც ამოსული
(ველიანი ენოში გამოდიან).

ვარდენი. ვინ ხარ, კაცო, შენ?
ჩაქუ. (მალდიან). ამ მხაროლით, ან მიმიღე! მეტი გზა არა
მაქვს, უპარაშუტოდ უნდა გამოვოცებ აქედან.

ვარდენი. მოკვდება ეს ცოდვისშვილი და დამლუავს...
რამაზი. მოიცა, მოიცა, ამხანაგო, კარს გაგიღებთ!

ჩაქუ. კარს თუ გაიღებ, მაინც ხომ უნდა გადავებე იქით, რომ
მანდ შემოვიღე?!

მარგო. აქეთ არა, ენოში გადავებ, მანდ მოკვდი ის სკობს!
ვარდენი. მთვრალი ხარ, კაცო, შენ?
ჩაქუ. მთვრალი კი არა, მესაზღვრეხავითი უფიწლად ვარ!
რამაზი. კიბებს მოგტანო, ამხანაგო, არ გესმის?
(ჩაქუ მალდიან გამოშტებვა და მიწვევ გამოტება).

ე.ა. დავიღვლით, ნამდილად მოკვდა!
(ველიანი სუნთქვაშეყრულ ჩაქუს დადგებიან თავზე).

მარგო. (გარდა). კარგი, ადვილ, ხმა ამოიღე, „სასწრაფოში“ არ
წაიგეანონ, არ დამღამო!

ვარდენი. ადვილ, პატვიციწული ამხანაგო, ადვილ!
(გიხო აიანზე მუხისკასრთან ღობისის ხესთან გაჩნდება. მიწას
მოთხისის და განწეულით სავსე ტყავის ქსის ამოიღებ).

ნანა. გიზო, სადა ხარ? მოდი! მგონი, ქვედა ეს საკლავი
გი.ო. არ შემოძლია მაგ სურათის უურბა.

ნანა. სასწრაფოში დავრკეოთ!

ჩაქუ. არა, არ გინდათ, არ დარკეოთ!

ვარდენი. ასე, შე კაცო, წაოღებქი!
(ჩაქუ გაქრევაბით წაოღებდა).

ჩაქუ. ნაღველი ჩამქვცა (ცივინ).

ვარდენი. მერც, რა გაციინებს, შე ოქაქობრო!

ჩაქუ. თქვენთან ყოველდღე სირბილით ფეხსაცმელები დამეხა,
ახლა ამ ბალახზე ფეხშიშველა რომ დევდარა, ფეხსაცმელებში
მეღივინება!

ვარდენი. რატომ გადმოხტი, გასარიცხი ხარ პარტიიდან!
ჩაქუ. ვერ გამოიცხადებ!

ვარდენი. რატომ, კაცო, ვინ გუფხვ ამნირი?

ჩაქუ. წერი არა ვარ, და როგორ გამოიცხადებო
ვარდენი. საშწრაფო!

ჩაქუ. თუ ასე გინდათ, მიმიღეთ და მეტე გამოიცხადებთ! ჩაქუ
მეხმარებ!

ნანა. მამა, მოხსინე, ძალიან გხოვ, გაიკრეუბული კაცია
ჩაქუ. თქვენ ბავსბრით, ქალშოილი!

ე.ა. მალე წაოდი, ვარდენ!
(ე.ა. ნანა, რამაში და გიხო შელიან მარანში).

ვარდენი. თქვი, კაცო, რა გინდა, მეჩქარება!
ჩაქუ. შედიო ჩემს მდგომარეობაში, არ გადამიტრიათ სინათლე.
მარგო. (გარდა). დროზე უფობარ, დროზე!

ჩაქუ. მე მიკვდება ჩაქუ ჩიქინია ვარ, განცხადება ათქერ მოგწე-
რით, პასუხი არ ჩანს. ჩემი მეუღლე თქვენთან გამწვანება-აყე-
ვების ტრეტის სისტემაში მუშაობს. მეც უკვალობებს ვრეცავ
გაზონებში უხელოდ, მეუღლეს ეხმარები. ბინა კი არა ვაქვს.

ვარდენი. უნე იგი, შენ რა გინდა?
ჩაქუ. აბრეოთ, ბატონო, ბინა და სასახბური!
(ღიბეს განცხადებას და მუხლისთავზე ხელისგულით აუთოვებს).

მარგო. (გარდა). მიაშავე ბარე, ჩქარა! (ძაღლები აყეფდ-
ებიან).

ვარდენი. რამოდენაა, კაცო, ეს განცხადება, რა წაიციობახს!
(ხელში ატრიალებს, გადაუარება აუშში).

ჩაქუ. ვიძი, დავიღვქი (გადატება აუშში).

ვარდენი. თვებში არ გამოვლიო, კაცო!

ჩაქუ. თვებთან დიდი ბოლიში (უხეიდან ამოღის და ამოაქვს
სველი გატყვინება). ვაი ჩემი ცოდვა, ისე გაიზუნდა, ზედ აღ-
რადგერი არნა!

მარგო. (გარდა). მეორე განცხადება მიეცი!
ჩაქუ. მეორე ცენტრში ვაგანა!

ვარდენი. ვინა ის ქალი, იქიდან რომ გაჯანახობს?
ჩაქუ. (ჩუქმა). ცოლია. ძალიან გხოვო, არ შემოქვთათ. თორემ
სამოქალაქო საქმეზე ვარ მოსული და აქედან სხსლის სამართ-
ლით გამოშვებს, დოკუმენტაურად!

ვარდენი. კარგი, ხვალ სამსახურში მოდი და მოკლე განცხადება
მიიკან!

ჩაქუ. თუ არ გინდათ ახლა ამ კედელზე ავიდე და ისევე აქეთ გად-
მოვბტე, მომიხსინეთ!

ვარდენი. გისმენ, კაცო, თქვი!
(მარინად გამოიღეს ე.ა. მთვარე გარდა იქვრტება).

მარგო. დიღუ, რა ძვირფასი კანა აცვია ამ ქალს საშინაოდ, რა
თვალ-მარგალიტო უყვითა, თვალის მოჭრა რას იწამ, მოდა,
მოდა! სიღარიბე რომ მოდით შემოვიღებ, მაგე ამ ჩემს დიდა-
რებულე კანასაც ვამბობს.

ე.ა. რა ამბავია, შენ აღარ მიღიხარ?
ჩაქუ. თქვენე მომიხსინეთ, ქალბატონო! სამი წელი ვაბარე, აქ,
მიწითის სასოფლო ტექნიკურში მისაღები გამოკვდები. სო-
ფელში ვერ ჩავსულვარ. შრცენია, იქნა ახლა უკვლას აგრო-
ნომი ვგროვარ. სამი წელი ვაბარებდი, სამი წელი, დაიკვნა
რომ დამწერო, ახლა ეკანსიოხი ვქმნილობი. პირველ წელს
თორმეტი ქულა ავიღე, ცამეტანია მიიღეს; მეორე წელს თით-
ხმეტი ქულა ავიღე, თხუთმეტანია მიიღეს; და ბოლოს, ცხრამე-
ტი ქულა და ტვირის ამონება ერთად აღომამანდა, გადამიტრია-
სინათლე, დოკუმენტაურად!

ვარდენი. ე.ა. შე წავალ და შენ მოუსმინე!
ჩაქუ. არა, ბატონო, სხვის ცოლიან ამ დამეში მარტო როგორ
დავარჩები! (ვარდენი მიდის).

მარგო. (გარდა). დარჩი, არ შევკვას, შე ჩერჩრეო!
ჩაქუ. (ჩუქმა). მე ვერ მიცანით, ქალბატონო!
ე.ა. არ მახსოვარ!

ჩაქუ. მე ჩაქუ ჩიქოლით ვარ, თქვენმა პირველმა მეუღლემ დამ-
წერა, მილიციიდან იმტომ გამოშვდეს, მეორე მეუღლესაც
და დალუპინებთ ჩემს თავს!

ე.ა. აა, უპარაშუტო ჩაქუ ჩიქოლით! გამახსენდი! როგორ ვამბო-
ნახი!

ჩაქუ. ე.ა. ამ ქვეყნის ტუქვის ტრცხვაში სამონიოთ დავიღე.
უფობარ თქვენე ქმარს, მომიხმარო!
(ოსის ძაღლები გამბული ყეფა).

მარგო. დეკავდიო, ძაღლებო! გამაგონეთ!

ევა. პო. გასაგებია. წადი, ხვალ კი სამსახურში განცხადება მიიტანე, ხომ ხედავ, ახლა დამეა, ძაღლებიც გადარის!

ჩაქუ. ბოდიში, ძაღლებთანაც ბოდიში, თქვენთანაც ბოდიში, თვე-ზეზთანაც დიდი ბოდიში!

ევა. (მსახურს). გაუღე კარი.

ჩაქუ. შე თეთრო, აქედან კარის გაღება ადვილია, იქიდანაც ძნელი. ნახვამილს, ქალბატონო!

ევა. პო, ნახვამილს!

ჩაქუ. მთელ ნახვამილს ვაი ჩემი ცოლავა, მარტო შეწირულის ქალი ახლა უტყვემოდა შემეპასი!

(ესიმი ძაღლების ყევა მიწყდება).

მარგო. დავეცეოთ ოჯახი, ძაღლებო, ახლა ვაჩუქდით? ნახეკარი ლასკარო ვერ გავიგონე, რა გიხარა, აღარ იტყვი?

ჩაქუ. ა, განცხადება უკან მომიტანე, წყაღში ვერაფერად.

მარგო. წყაღს წაიღოს მავათი სახლ-კარი. ჯერ ხელი ვერ მოაწირი, სანამ გადაუფარდებოდეს!

ჩაქუ. ხელი შენთან მოვაწერე იოლად, თორემ ამაზე ხუმრობ? ხვალ სამსახურში ახალი განცხადება მომიტანეო.

მარგო. ხვალ დასვენება, მაგნი გაავსვენენ... ახლა მეც რომ მივედ, რა უპირდა?

ჩაქუ. ვთხოვე და არაფრით არ ქნა. მიღება კი არა, თევზის ხვრინვას ვერ იტანს მაგ კაცო. თევზები რატომ გამოვდივო, იწუნა.

მარგო. თევზი როდის ხვრინვას, ან როდის იძინებს, შე თახსირო!

ჩაქუ. თევზი კი იძინებს, მაგრამ შე რა დამაძინებს ამაღალ შენთან, დიკუმენტაურად!

(მიღიან. მარნიდან ისმის სიმღერა).

მარგო. უფრო შენ, ისევ მღერია, მე ვიყოქრე, ჩემი ცოლით გული ჩაეთუთქებოდათ და ესენი მაინც მღერიათ!

ჩაქუ. არა, შედარებით სევდიანად მღერია.

მარგო. სევდიანი, მრავალფეროვანი არ გამოიმა მგი!

ჩაქუ. რას მერჩია, ქალი, მე ხომ არ ვმღერო, რა გინდა?

მარგო. წყაღად, შენ კი გიტარე დაიკუმენტაურად..

შრილებს დაბურული ტყე-წყარბალი.

შემოდის ნაქრბლის მცველი — ბონია, თოვი და უახლური მხარბე აქვს გადაკიდული, შორიდან ისმის სიმღერა „მხაზა“.

ბონია. მახა, შენთვის კრავი ვიყო გაბიჯებით დასათმობი, მახა, შენთვის სათფელ ვიყო, კახების წინ დასადნობი, შენ ვარდი ხარ გაუშლილი, ბუღბუღი თავს დაგხარია, გაბიჯავ, გავვაილი, მე გვიყნებ, მხარბია.

გახსოვს, ეს რომ ასე იყო, მე შეყარხარ რა ხანია, ბუღბუღისთვის გაშლილი ხარ, რას დაგჩავის თავს ყვავია.

(მოლზე გაშლილ სუფრასთან სხედან ევა, ვარდენი და რამაზი. ცეცხლი გიზგიზებს და შელის მწვალბს წყავენ).

ვარდენი. მოდი, მოხუცო, დღინო და მწვადი იწებე!

ბონია. მე ბონია ვარ, — ზრდილი ვარ, ამ უტოვკელის ხორცს არ შეეგან. ძველთაგან გამოირო, მთავარი დადიანი, თოვის მახზე დაფუთებულ შველს თავის ხელთ უტრევდა პალასი.

ვარდენი. ესე იგი, დადიანი შველს არ ერჩოდა, გლეხებს კი სულს ხდოდა!

ბონია. ეს არ ვიცი, მაგრამ თოვი მხეცების და ხეების დასაცავად მომწედა და ვის ეცხროლო, ვის, ამაძინა?! (თოვს დაანარცხებს, მიღის). (ბალახზე ხობვით სუფრას უახლოვდება ჩაქუ, განცხადება პირით უქრავს).

ევა. (შეკვირვებს). ეს ვინ არის, საიდან ვარდაჩა?

ჩაქუ. დაცვა მოხსნილია, ნაქრბლო მინც ძლივს შემოვდილი!

ვარდენი. ადექი, ოში ხომ არა ხარ, ხობვით რომ მომიახლოვდი შე გიბოხარი — სამსახურში მოდი-მეთქი!

ჩაქუ. თუ ამას სამსახურს ეძიებო, მეც აქა ვარ!

რამაზი. ეს ნამდვილად გეთია!

ჩაქუ. შეეცინებამ ახლანან დაამტკიცა გიყვით სიმარტლეს ამბოვნო! დიკუმენტაურად!

ვარდენი. კაცო, რა გინდა, გამაგებინე!

ჩაქუ. არაფერი. სამსახური და ბინა!

ვარდენი. პარტიის წევრი ხარ?

ჩაქუ. წუხელის რომ მკიხებო, არ ვიყავი და ამ უთინია ვინ მი-

მიღებდა... ბატონო! განცხადებას მე თეთროს წყავიკებოდა... მაგნი ლიან მოკლედ დავეწერე. „გამწვანება-აუვადების ტრესტის მწიქრი“ თველს, გავთოვებულ-დავამწვარი ჩაქუ ჩინიანის განცხადება. მოგახსენებო, რომ მე და ჩემი უფროსი ცოლი ვცხოვრობო სიღერტთან, სიღერტთან ერთად... ოთხ სულს ორთაზიან ბინას მოვკვებო, იტაცს წაწმენბით დავკვებო. ჩემი მთელე თქვეთან გამწვანება-აუვადების ტრესტის სისტემაში ვსაშობო, მზაზევა. მეც ვარდებს ვრავა ჩემი სულეფსოდ, მეუღლეს ვცხმარებო. გამოდის, რომ მოვამაგრო ვარ უჯამაგროდ ვისოფო მოვკვებო საცხოვრებლად ნორმალური ფართობი, მე კი თუნდაც ანორმალური, შუუფერებელი საშუალო. განცხადებელი უფმბინე მეუღლეს სახელით ჩაქუ ჩინიანია, დიკუმენტაურად!

ვარდენი. როდის დაწერე ეს განცხადება? მომიცი!

ჩაქუ. წუხელის, ბატონო. შეუი არ იყო და ორი ბოთლი ნავთი მივაჭვი მაგას!

ევა. ვარდენ, მაჩვენე ერთი.. (გამართმევს განცხადებას).

ჩაქუ. სამი წელია სიღერტთან ვცხოვრობი!

რამაზი. მერე, არა გრცხვინია, კაცო, მაგას ამბობ?

ჩაქუ. არა, კი არ ვცხოვრობ, შეეკლდებოდა ვარ, ბატონო!

ვარდენი. სასწესს თუ სვამ, ამხანაგო?

ჩაქუ. კი მაგრამ, ამეხად ფული არა მაქვს და სიხიზლე ამივარდა თავში.

ვარდენი. ამა, პა, დალიე, შე კაცი!

ჩაქუ. იცოვებო, გაგიმარტო, ისე გაგიმარტო, როგორც გაკირვეული ხაზი გლოკავდებო, როგორც მე ეს დავლო, ისე დაგეკალილი მტერი-მოყვარე!

რამაზი. ეს რა თქვი, კაცო!

ჩაქუ. ბოდიში, მარტო მტერი დაგეკალილი მს, თუ არ ვცდებო, შამანურია, დიკუმენტაურად!

ევა. გეტყობა, ბევრჯერ გაქვს დალეული!

ჩაქუ. სულ ორჯერ, ქალბატონო, ერთხელ ქალი რომ შევიტრეო და მეორედ — ახლა!

ევა. დღეიდან შენ იქნები ნარკაბლის მცველი. ამა! (გაუწყვდის თოფს).

ჩაქუ. მოგაკვებო ჩაქუ ჩინიანია, თუ არ გასახელოთ, ოღონდ ამ საკითხებზე მომხედეთ!

ვარდენი. პო, კარგი, წადი!

ჩაქუ. ჩიტს არ გავაუბავნებ თქვენი ნებართვის გარეშე! (შემაზთავს თოფს და გადის).

(შემოდინან ნანა და გიზო. გიზო ნასკავია. წინ მოუძღვებთ ხაქვი).

გიზო. ეს ჩაქუ ნარკაბლი არ გვიშვებს!

ვარდენი. შინაურები კი უნდა შემოიშუა!

ჩაქუ. მახატო, აქ სულ გარეული ცხოველებია და შინაური ვეღარ გავარჩიე!

გიზო. (მღერის). ერთი, ორი, სამი, ვარსკვლავები ვთვალე და ლამაზ გოგონას გავკოვო ღამე. განითავდებ, რკაცა ჩაქვენა მოვარე, ერთი, ორი, სამი, ვთქვი და გავეყარე.

ევა. ბრავო, ბრავო!

გიზო. შე მინდა ერთი საღებგრძელო...

ნანა. გიზო, ნუ დალიე, უკვე ნასკავი ხარ, ხომ იცი, დიდილი ბტრევა და გული ცუდად გაქვს!

გიზო. როგორ? ამა, ჩამრტოვლი ორგანიზმი ჩავიგანო მიწაში? გაგიმარტოთ! (რეკლუგვოს ვალსრის. შემოხივდაც ჩაქუ).

ჩაქუ. ეს წუთია ნარკაბლის წესდებას გავცანი, აქ სროლა არ შეიძლება, ამხანაგო!

გიზო. წადი, შენი...

ნანა. დაწმარდი, გიზო!

ვარდენი. მახატო, ჩემი წახლის დროა, ჩამოსულ სტუმრებს უნდა დაგხედო!

ევა. მე და ნანა ცოტა ხანს დავტრებიო, რამაზი და გიზო შინ გავკლივებენ.

ვარდენი. პო, თქვენ დარჩით. შეიძლება მეც მოგხსწროთ! (გადის). (გიზო და ნანა გაემარტოვდებიან, მერე სულ გუჩინიანდებიან. სუფრასთან რამაზი და ევა რევა).

ევა. მამაკაცისთვის ცოლი მეფეა, საყვარელი კი — მონა. შენც

მეფეს მონა ამჯობინე, ხომ? (რამაზი გიტარაზე მღერის).

რამაზი ი. ცოლო, ცოლო, ცოლომტრობასა, ვიცოდელი მკლავს, მინაცვალე!

მე შენ ჩოგორ გენაცვლები, საყვარელი ინაცვალე! საყვარელო, გეხვეწები, სიყვადელი მკლავს, მინაცვალე! გენაცვლები, ოლოდ კარავა სიყვადლის გზა მიმასწავლე!

ევა. სწორია, ბრავო, ამიგონ მქვიანა საყვარელო! (რამაზი მოხეხვება, შემოდის ჩაქუ, ხეს მოედარება).

ჩაქუ. ამას რას ხედავ! დოკუმენტალურად!

ევა. აგრძალული ხილი გემჩრეილია, ხომ? (რამაზი კცინის).

რამაზი. მერედა, როგორ!

ჩაქუ. აი, შე სალხანა, იმ კაცს ძმობას ეფიციები და მის ცოლს კი... აი, იმიტომ აყვებებს ახლა ამას ის არაკაცი, რომ დალატოტ დაწინაურდეს. შე ხომ ჩაქუ ჩირქინია ვარ, სულა რომ ამომჭერს, ამას არ ეიზამ, ცხენის ჩლიქში ვიციხოვრებ და ამას არ ვიკადრებ!

(შემოდის მარგო, ჩაქუს უხინდან მიგპარება და თავში ჩასტყბს).

მარგო. ამისთვის გამოგაწვანე აქანა, რომ კოცნობას უყურო? რას ეს თოფი? ნახე ის კაცი თუ არა?

ჩაქუ. კი, სამსახური მომცა და ბინასაც დამპირდა.

მარგო. მანამდე ტყეში ვიციხოვრო? სადაა თვითონ? (აკვირდება გახანკეულ ევას და რამაზს). უი, დამიდგეს თვალბობი ეს იმის ცოლია, ხომ?!

ჩაქუ. ვაჩემდ, რას დედებ!

მარგო. რას რომ ქალი უღალატებს, შენ რადა უნდა ვიქნას? (ჩაქუ კოცნას დაუბრუნებს).

მარგო. რამ გადგარია ახლა?

ჩაქუ. დაწვავ ჩემი გარენა, ეს კაცი სხვის ცოლს კოცნის და მე საკუთარსა არ მაკოცნის!

მარგო. კოცნა კი არა, რომ წამოხვალ, რაზე საკმელო წამოიღე. შენ ღვინის სუნი ამოვლის, გადვირევი ახლა!

ჩაქუ. მო, მშაროველმა მომპოვდა ერთი ტიპა, ვაღდეგრძელი, დავლიდე და ძალიან გაუხარდა.

მარგო. მარგო, თუ გაუხარდა, მტკი ვერ დალიე, შე სასიყვადლე!

ჩაქუ. ქალი, თამადე კი არ ვიყავი, მეორე ხალდეგრძელიც შე თქვა წამო, წამო, ვაგაცილებე ტიშარამდე, პოსტი მივტოვე.

მარგო. ბარზე შენც წამოდე!

ჩაქუ. როგორ, ის კაცი რომ მოზრუნდეს, მისი ცოლი ასე გადაპარკული დავახვედრო? (მარგოს გააკოლებს, ისევე მოზრუნდება, ევას და რამაზს მოურჩილებულ დადგება თავზე).

ჩაქუ. მთავით, ნაქრძალის წესდებამი წავიციებ ახლა, აქ დათვალადება რვა საათამდე, უყვე ათის ნახევარა, დოკუმენტალურად.

ევა. შენ ამ ადგილსაც დაქარავ!

ჩაქუ. არ დამტოვო, იყავით, ბატონო, იყავით! ოლოდ სინათლე არ გადამიჭარო! (ვადის).

(რამაზი და ევა გაიღან. შემოდის ჩაქუ, გახვთს დახვეცს, ცეცხლს წაუკრებს და ნახტობს ათელოერებს).

ჩაქუ. მადლობა ღმერთს, წავიდნენ! ის კაცი ბინას დამპირდა, პატრონისა სამსახურაც ვიპოვე... თუ ევამ არ გამწირა ახლა, მარა ქმარს რომ არ ტყვის კოცნის ბინას შემეშალა ხელიო. (ნახტობიდან აღებს ნამტყვის ნატყხებს, გათქერილ ხალხზე წააწუნება დაკმუნტულ ქალღვს, შეტყება და შიშით სხისის, ანთებულ გახვთის შექუბ ნაწერს თოხტობს).

ჩაქუ. ვაი ჩემი ცოდვა, ჩემს განცხადებზე შეუხოცავი ხელი. ამ ტყეში მხეცობს დავეკლავი და ეს განცხადება არ დაეხიათ. (შემოდის ბოჩია).

ბოჩია. წავიდნენ სპარსები?! რას კითხულობ ასე დალონებული? ჩაქუ. ჩემს განცხადებას, ჩემს განცხადებას, ხარისთვის რომ დამეღო წინ, ჩემი ცოდვით მიწას რქებით ვახანავდა.

ბოჩია. არ მოაწერეს ხელი?

ჩაქუ. შენ ვინა ხარ?

ბოჩია. მე ბოჩია ვარ, ზრდილი კოლბო, ნაქრძალის ქოფული ძეგელი.

ჩაქუ. ამ ქალადით ველოდი სამართლის პასუხს, ამით კი ზედ ხელი შეუხოცავი. მაიმუნე ილიას იფხვას, მე კი — ენას რა-

გორ გამამსტრეს, ა? ისევ ამ თოფით უნდა გავიტარო ტყეში უხორცო ვაგებდი, უხორცო, მარტოსული დაზარი, ვინაა ჩაქუ მენიშა, კაცი უნდა მოკვდა, კაცი, დოკუმენტალურად!

ბოჩია. მოიკა, სად ვარბობარ, ეს რაა, რა შეხივდება?

ჩაქუ. ბისკიტის ნამტყვის ნატყხებია, ამას მაინც წავიღებ სახლში!

ბოჩია. ექ, ცხენი შევლის მწვადებს მიორთმევენ და... ნახე, იმ სპარსებს საყვარი დარჩენიათ, ისეც წაიღე!

ჩაქუ. ეს გიტარა რომ მივტარო ახლა შენ, მარგო შეწირულის ქალი თავზე გადაამატერებს და „თაო ჩემის“ მამდრებებს. (ძირს დაანატყხებს).

ბოჩია. ნახე, ნახე, მთავარ რა ღამაზად ამოღის, ეს დალოცავილი!

ჩაქუ. რად ბინდა, რა, გინდა ამოვიდეს, გინდა ჩავივლი, ჩემთვის სულ დამევა.

ბოჩია. სპარსეთს წავიდნენ თუ არა, ფრნეველია იგრძინეს, გენის გაღობა?

ჩაქუ. ექ, ახლა ჩემი გამწარბული ცოლის ხმა მესმის მხოლოდ... ბოჩია ბატონო, ერთი კი ამხსენი, — ადამიანის გადახარხარად ცეცხლში შევარდა და მტენაწროლიდან მომხსნეს. სიპარტლის დასდგენად მამა გავწირე და, მილიკოლიდან გამოშვებდი. აგრინობომა დაავარევა და განაღებამდე სინაოლე ვადამიტრეს... ახლა, ოლოდ ბინა მოცეთ, მოხუც კაცს თოფი გამოკატე ხელიდან, შენი ადგილი მე ვაღებო. იმამოც კი ჩემს განცხადებას — ჩემს აზროვნებას ხელი შენახე... რა გემა? სად ვაწერე?.. სატირად მაქვს საქმე და ისეც ვარდები უნდა ვრვა წავწეში უქამავიკრად! რატომ ვარ ასე ბედდამწვარი, ბოჩია ბატონო...

ბოჩია. გულს ნუ გაიტებ, უმარწული კაცი ხარ! მე პენსიაც მაქვს ნახა, არ გეწყინოს, ეს გამოამართვი. (ფულს ჩაუტევის ვიჭეშე). ბედნიერი ხარ, შენ მაინც გელოდებიან. მე სულ მარტო ვარ ამ ქვეყანაზე, მაგრამ თავი არ დავიჭებ, შენც ასე უნდა იყო არიოდალ...

როდესაც ამბობ, — არა მაქვს ბედი, ბედი ისეც ამას რომ ამბობ, და ვისაც მართლა არა აქვს ბედი, იგი მეკადრება და ვეღარ ამბობს...

ჩაქუ. ავაშენა ღმერთმა, რომ გამამხნე... ვალს აუცილებლად გაგისტუმრებ.

ბოჩია. შენ კარგად იყავი.

ჩაქუ. არ დავიფიწებს, ბოჩია ბატონო! ნახვამდის!

ბოჩია. მოიკა, ჩემი თოფიც მიგაქვს!

ჩაქუ. ა, გენაცვალე, ისევე შენთვის დამთხოვა შენი ადგილი. (ძეგულს თოფს, თან ნამტყვარს შეეცევა).

ბოჩია. კუი მხარისთვის მინდაო ნამტყვარი!

ჩაქუ. აქტი სწავლი უყოფია, ბოჩია ბატონო! ნახვამდის!

ბოჩია. კარგად იარე, ნახვამდის! (შემოდის არჩილი).

არჩილი. გამარჯობა, მია კაცო!

ბოჩია. გამარჯობა!

არჩილი. აქ რას უღვანავ?

ბოჩია. მთავარეუც ცოდვა-მადლს ვანგარიშობ.

არჩილი. მერე, გამოდის რამე?

ბოჩია. ცოდვად აკობა მადლობა, მადლობა კი უოხრა მაცაო, შენს დასაკლავად უყოფლად მთავარეუც ვესვამ ხმასაო!

რა მოხდა, შეიოლო?

არჩილი. აქედან გასულმა მანქანამ კაცი გაიტანა და მიიშალა. თქვენ ხომ დაადასტურებთ, აქ ვინც იყო?

ბოჩია. ამ ტრის ბედედით ვაწვარავ. (შემობრბის გიზო, არჩილი უნც ვაღუდეგება, ვანტრესკ, ამოუღობს გაძეგულიან ტყავის ქისას და იარაღს).

ბოჩია. ამ ვეგობრებს ქალი ახლდა. თქვენ მოსტყნენ, ამას მე დავახვედრებ აქვე! (გოზის თოდს მოუღებებს).

არჩილი. აბა, შენ იცი, მოხუციო! (ტყეში შედის).

გოზო. შენ რადა გინდა?

ბოჩია. ამ ნაბარებული მგელმაც შეინახაო. (არჩილს შემოჰყავს ნანა).

ნანა. ჩემი შურაცხუთვა მოინდომე და ტყემი დამტოვე? არა...
 შავად
 ვიწო. რას ამბობ, ნანა?
 ბოჩია. შობილები წვიდნენ, შვლი კი მეგებს დაუტოვეს.
 არჩილი. ნახვამის, მოხუციო (ვადიან).
 ბოჩია. ნახვამის, შენც ნახვამის, ჩემო ნაქრძალო, მამაკაცი.
 კაცობავე ვერ დაგაციო. მოგვიტყვი შენი ბოჩია — ზრდილი
 კოლბო...
 (შემოღობს რამაში, აცვია სხვა ტანსაცმელი. ასინთ ანთებს
 და ბალახებში რალავს აქვებს).

ბოჩია. აქ რას დემებ?
 რამაზი. გუშინწინ აქ საბუთი დავკარგე და... თქვენ ხომ არ გინა-
 ხავთ?
 ბოჩია. მე არა, მილიციის მაიორმა კი ნახა.
 რამაზი. რა ნახა?
 ბოჩია. ძველი პასპორტი.
 რამაზი. მერე, სად წაიღო?
 ბოჩია. ალბათ, გამოსაცხველად...
 ვარდენის ბინა.
 ევა ზურგშექცეით სარწევ სადარძელში ზის. რამაში ფეხზე
 დგას.
 ევა. რამაზ, ვიწუებ ტელეფონით ფარკობას. (რეკავს). ალო, ალო,
 ინგა!
 მდივანი ქალი. ვისმენთ, ქალბატონო!
 ევა. მძღოლი მანდ არი? დაუბახს!
 მძღოლი. აქა ვარ, მოვიდე?
 ევა. არა, სასწრაფოდ წაიწვეთნი გაიქციე, სამურაბე აღუბალი იგი-
 ვე, ვაგაზუნე არბინე და სახლს დახედ. იქიდან მტრედიანში
 გავარდი, სამცხის კალმახი წამოიდე, კლდეკართან იაღონის სა-
 ენცი აარიდე. პრეტზე რომ გადახვდი, სოფო არ დაგაგოწმდეს.
 წყლიწიფულსანა ტანსაცმლის ბაზაში შეირბინე, ჭინხები გა-
 მოკონი. მათესთან გაიქციე, ფრანგულ სუნამოს გამოგატანს.
 მორთა გაუქვად სოკოქოლოში. მიწითში რომ დაბრუნდე, ვარ-
 დენი წახე. შეიდე საათზე პარაშაჰის პანაშვიდზე უნდა ვიყოთ,
 იქიდან კი — კონტერტზე. ვახაგებია?

მძღოლი. დაიას!
 ევა. კონტერტიდან რომ მოგაგვიან, სადაც გინდა, წადი, ხვალ კი
 სისხამ დილით გამოცხადდი. (დადილებს უყურებს. ისევ რე-
 კავს). ეს მე ვარ, თათბირი უკვე დაიწყო?
 ვარდენის ხმა. ჰო, კი
 ევა. გამოდი მეორე ოთახში.
 ვარდენის ხმა. ბოდიში, ამხანაგებო, ზემდგომი ორგანოდან მი-
 რაკვენი.
 ევა. უკვე მეორე ოთახში ხარ?
 ვარდენი. კი.
 ევა. ხომ იცო, ჩვენი რამაზის საქმე კარგად დაგვიკარგინე. გაი-
 ცინა საცოდავი მთა მანამდებობაზე... ეს საკითხი როგორც
 კი დამთავრო, მეორე ოთახიდან დამირაკე... ჰო, მარზლა, ავ-
 ტოკატასტაროვა რომ მომხდარა ნაქრძალონ, რამაზი მასწინ
 ჩვენიდან იყო, მანქანის ნომერი შეცვლილია ჩაწერილი...

ვარდენი. ჰო, ვიცი, ვიცო...
 რამაზი. რაო, რა თქვა?
 ევა. ნუ დღეავ, აუცილებლად დაგვიწერებეს!
 რამაზი. ნაქრძალოს ამბავზე რა თქვა?
 ევა. კი, საქმის კურსშია...
 (ტელეფონის ზარი).
 ევა. მე ვარ, რა ქენი, როგორ გადაწყვიტე?
 ვარდენი. ჰო, კარგად, დადებითად.
 ევა. მალე მოხვალ?
 ვარდენი. ორი საკითხი მაქვს კიდევ.
 ევა. კარგი, გენაცვალოს ევა გაციონი. (აკოცებს რამაზს და დაკო-
 ლებს უყრბილს). მომილოცავს, ჩემო კარგო!
 რამაზი. შენ გააბრწყინე ჩემი ცხოვრება, ევა... ბარემ სანერგეს
 დირექტორსაც დაურეკე, უოქმელობის საქმეზე.
 ევა. (რეკავს). სანერგეა, ფონიანი ხარ? ევა გელაპარაკებოთ.
 ხმა. ვისმენთ, ქალბატონო!
 ევა. თქვენთან მოვა ჩემი ნათესავი — ყბედი უოქმელობის, სა-
 ნერგეს საბუთრებში უნდა მოაწყოთ!

ხმა. ბოტანიკოსია?
 ევა. არა, გეოლოგიური ტექნიკუმის დაამთავრა ომამდე, დუსურგე-
 ლად, ისეთი ნიჭიერია. მერე პატარა რადიო შეემოსვს და...
 ხმა. აა, ჰო, კი, ბატონო, მოვიდეს...
 ევა. ამა დღე.
 რამაზი. სანერგეს დირექტორი ფონიანია? ფონიანია კამფტეი გა-
 მია.
 ევა. მაგ ფონიანს ვისზედაც ველაპარაკე, ის ციკო თუ ნახე!
 რამაზი. უოქმელობა? ეს ბებელი მიხი მომდენილი არა?
 ევა. ჰო, მარზლა!
 (რამაზი კოცონს. ვამოცის ნანა).
 ევა. მადი, ნანა ეს რაა, სტუმრის არ უნდა მიესალმო?
 რამაზი. არა უშვებს, არა უშვებს.
 ევა. სად მიწიხარ? სამსახურში? მოიგებ ხარ?
 რამაზი. ნანა, გიზო მაინც სად დაიკარგა?
 ნანა. კარგს იწამთ, თუ თქვენც აღარ მოხვალთ ჩვენს სახლში. მე
 მამას ვიტყვი.
 ევა. რას ეტყვი, გოგო?!
 ნანა. რას და... ბავაყი ხალისიხეც რომ გავიდე, მაინც ტლაპონი
 გადახებდე. (ვადის).
 რამაზი. ძალიან ამავია თქვენი ქალიშვილი.
 ევა. შვლიც კი არა, გერია ჩემი.
 (რამაზი ფანჯრლან ქუჩის მხარეს იხედება).
 რამაზი. ევა, ჩემი მანქანა აღარ ჩანს, წაუტყვანიათ, დადილებში
 (უხუთო შეგობიანს არჩილი, გიზო და მილიციელი).
 ევა. რამაზ, აბა, უკანა კარიდან გადი!
 (რამაზი ვახარება).
 მობრძანდით, მობრძანდით! სახამაშოვანო თქვენი სტუმრობა,
 ამხანაგო არჩილი, ხომ მშვიდობია?
 არჩილი. ვკენდა, რომ იყო... ჩვენ ორი დღის წინ ნაქრძალოში
 დავაპატონირეთ ეს ვახატონი — გიზო გიგიზურელი.
 ევა. რაგორ, გიზო პატონირა?
 არჩილი. დიამ. მას აღმოჩანდა თქვენი ოჯახიდან გატაცებული
 განწმუდი. როგორც თვით დამნაშავედ აღიარა, იგი ამოიღო
 თქვენს ავიანზე მდგარი მუხის კასრიდან.
 (გარედან ალყაფთის ქორშარს მოადგებიან ფეხმძიმე მარგო
 და ჩაქუ).
 მარგო. ძალელები აღარ გვიყვები, რა ამბავია?
 ჩაქუ. (კარებში იჭერებება). ეტყობა, აქნა ვერაა კარგად საქმი
 მარგო. შენ პირს შექირა!
 არჩილი. (გიზოს). აა, ვერჩვენი, საიდან, როგორ და, რა ამო-
 ილ?
 გიზო. თქვენ თვითონ ნახეთ, აი, აქედან ამოვიდე. მეტი რაღა
 ვთქვა?
 ევა. ეს რას ნიშნავს მე არ მოგცემთ უფლებას ჩვენიან ჩხრეკა
 აწარმოოთ!
 არჩილი. ჩვენ ვაიწმუებთ დამნაშავის ჩვენებას.
 მარგო და ჩაქუ. (შემობიან, უმაღ ავიანზე აცივლებიან). აქა
 ვართ მოწმეები, აქა ვართ!
 ევა. ეს ტურტლანინი ფეხები გაიწმინდეთ, ჩემს სახლში როცა შე-
 ნობიხართ!
 მარგო. აქედან რომ გავალო, ფეხებზე მერე გავიწმინდო!
 (არჩილი მუხისგანს ობოშის ხის ირგვლივ მიწის მოთხრის,
 ზემოთ ამოყრის განძეულს).
 გიზო. ამდენი თუ იყო, არ ციკოდი!
 მარგო. დიდუ, ამას რას ვებდავ?
 ჩაქუ. ეს უღაპარია, დოკუმენტატორა!
 (არჩილი აქტს ადგენს).
 ევა. ეს პროცესიათა (ტელეფონის ზარი).
 ვარდენი. ევა, ევა, ეს მე ვარ!
 ევა. ჩქარა მოდი, სად ხარ ახლა, სად?
 ვარდენი. ბუნების ბილთან.
 ევა. ჩქარა მოდი, ჩქარა!
 ვარდენი. მანქანას შავმა კაბამ გადაღურბინა და ცოტას შევიცდი!
 ევა. ნულარ იყდი, წამოდი ბარში!
 ვარდენი. რა მოხდა, ხომ მშვიდე...
 (ხმა მიწეულება, ევა თვალთმაქცურად ძირს დაეცემა).
 ევა. მოწმელებო! სასწრაფოს დაუბახეთი... ინფარქტი მაქვს, ინფარქტი-
 ტი...

არ ჩილი. (რეკავს). სასწრაფოდ მოდი ორგულების 18-ში
ხმა. რა დაემართა?
არ ჩილი. არ ვიცი, გაურკვეველია.
ევა. ინფარქტი მაქვს, ინფარქტი
არ ჩილი. ახლავ მოვლენ, დაწინარდით
გოგო. მე წავალ, მოვიყვან, ავგანებენ?
არ ჩილი. შენც რომ დაგავანდეს?
მარგო. ჩაქუ. ამ განძეულის ნაწილი ამან მოიპარა?
ჩაქუ. ჰო, კეთილშობილი ქურდია, მე მაგას არც დაევიერად, დო-
კუმენტალურად!
(შემობის გექტორა საკაციო).
გექტორა. რომელია ავადმყოფი, სწრაფად დაავუნით საკა-
ციუს?
არ ჩილი. ექიმი სად არის?
გექტორა. მანქანა დაჩიანდა და ფეხით მოვრბივარ!
ევა. ეს მძღოლია!
გექტორა. მძღოლზე მე ვარ და სანიტარიც! (შემობის ნანა).
ნანა. რა მოხდა?
ევა. ეს გინეკოლოგია!
ნანა. (სიწყევს). უარყოფითი ემოცია, ნემსს გაგეკეთებ.
ევა. ინფარქტი მაქვს, ინფარქტი!
გექტორა. ნანა ექიმო, არ დაუქროთ, ამას ჩემთანაც ასე უწუ-
ბდობდა გული.
ნანა. როგორ, თქვენთან ვერ გავიდა?
გექტორა. როგორ და, ეს თქვენი დედინაცვალი უყოფილი ცო-
ლია ჩემი, მხედველობაში მიიღებ ნემსის გაკეთების დროს.
ევა. არა, ნემსი არ მინდა! (წამოხტება).
არ ჩილი. ახა, ხელი მოაწერეთ იმასზე, რაც აქ თქვენი თვალით
ნახეთ!
ჩაქუ. ამ წუთში, ბატონო!
მარგო. არა, პირველად მე ოპო, ინცე თქვენი
ჩაქუ. ინცე ასე, დოკუმენტალურად! (წერდა ხელს). ჩემს გან-
ცხადებაზე ხელს იხსოვდნენ, წარმოიდგინეთ, ადამიანის აზ-
როვნებაზე ხელს შეხვოცა?
არ ჩილი. (მსახურს). თქვენც მოაწერეთ ხელი.
ევა. მაგან წერა-კითხვა არ იცის!
მსახური. ხელის მოწერას კი ვახერხებ, მაგრამ...
ნანა. მე წავალ ხელ ამ დაწვეულით სახლიდან... ღმერთო ჩემო...
გექტორა. ადრეც ვიციდი, ნანა ექიმო, ეს ბოროტი არსება და-
ლუბავდა ამ ოჯახს.
(ნანა გარბის, გექტორაც მიჰყვება).
ევა. ქანდაკაზე წასულხართ...
(შემობის ვარდენი, კართან შემოხვდებიან მარგო და ჩაქუ).
მარგო. ოპო, ოპ, ო. ხომ მოვაწერე ხელი!
ჩაქუ. მეც ჩავახუტუქე ხელმოწერას!
ვარდენი. ბნის ორდერზე?
ჩაქუ. რას ამბობთ, ბატონო?!
ვარდენი. თქვენი ბნის საკითხი დღეს გადაწვდა. გამოავიჯეთ,
ორითახანი ბნა, ლოკით, ჩვენი ტრესტის ახალ საუწყებო
სახლში. ასე რომ, მომილოცავს!
მარგო. არ შემშალისო!
ჩაქუ. თქვენ გემაცვალთ, დოკუმენტალურად! როგორ არ გამი-
ხმა ეს დაწვეული მარგენა, ამ აქტს ხელი რომ მოვაწერე?!
მარგო. ახა... რა მომივიდა!
ჩაქუ. ჩემი სამსახური, ბატონო!
ვარდენი. უმცროს მებაღედ გავაფორმებ.
ჩაქუ. თქვენი ჭირიმი... როგორ არ გამიხმა ეს მარგენა...
მარგო. ახა, დავლუქეთ ეს ანგლოზი კაცის! გმადლობთ, გმად-
ლობით (გდიან გახარებულ და დარტყვილი).
ვარდენი. აქ რა ამბავია?
არ ჩილი. (უჩვენებს გიზოზე). აი, ამ გარეწარმა აქედან გაიტაცა
ეს განძეული!
(ვარდენი შიშით დაბედავს განძეულს).
ვარდენი. კი მაგრამ, ვიხია?!
ევა. მოგვიწუხებს, მოგვიწუხებს, ხალხის მტრებმა ოქრო შემოგვყა-
რეს... ავიწვო რაც ნახეთ, რა ჩვენი საქმეა, სახლში ხომ არ
ვიწახვით?
არ ჩილი. ეს ავიანი თქვენ არ გვეუფნით?

ევა. არა, უნებართვოდ მოვაშენეთ ჩხრეკის უღუბლა არაჩის რა-
პებს საჩივის გარეშე. ახლად დაფურცლავ პროკურორს, (რე-
კავს). რომელი ხარ?
რამაზის ხმა. რამაზი ვარ, რამაზი, ევა!
(ევა ცივად დაკიდებს ყურბილს).
ვარდენი. (ბიზნის). შეეშალა ქალბატონს!
ევა. ვარდენ. შენი ფეხით წავდი პროკურორთან (ვარდენი თით-
ქოს გადის, კარს უკან ჩრებდა. გიზო მილიციელს გაკავს).
არ ჩილი. მეც წავდი!
ევა. არჩილ, მჭირფასო, ვინც არ უნდა იყოთ, უპირველესად
უკნას ხართ მამაკაცი-ჩინიდი. (იწყვეს სუფრასთან). მე ქალი
ვარ და ვფხოვო მამისმონთა (ფსხამს კონიას). თქვენ გავი-
ნაწირო, არასასამოვნო მომენტში მოხდა ჩვენი ახლოს გა-
ნობა, მაგრამ წინ კვლავ გზაა, გავიმარჯვო!
არ ჩილი. გმადლობთ! მე გმონა, თხოვნა შეტყობული ნახამ-
დის!
ევა. არა, არჩილ, საუყარელო! (მოგებება). გულახდილად და საი-
ღუმლოდ გეტყვით, სხვისი ქონება სხვასთან მიგაქვთ? პროკუ-
რებს ართმობთ და სახელწიფოთს აძლევთ? შერთ, თქვენ რა
დახებით ეს აქტი და განძეული თქვენი საუთრება იყოს!
არ ჩილი. კი მაგრამ... ხალხმა მარმ იცის?
ევა. ხალხმა ბებერი რამ იცის, მაგრამ ვერ ვითხვას!
არ ჩილი. იმ ცოლ-ქმარმა რომ მოაწერა აქტზე ხელი?!
ევა. ისინი ხმას აღარ ამოიღებენ...
არ ჩილი. კი მაგრამ... თქვენი ქმარი რომ პროკურორთან წავიდა?
ევა. ვიცი ხომ არ არის, რომ წავიდეს!
(არჩილი აქტს დანანებით დასცქერის).
არ ჩილი. ცოტა სხვაგვარად მარც შეუდგინა, ეს დასაწავია...
ევა. დაინარჩინე თქვენ ივით!
არ ჩილი. ნახამდის... (წყველას აპირებს. ვამოდის ვარდენი).
ევა. გადავრჩით...
ვარდენი. მე არაფერი მჭირს გადასარჩინი. (არჩილს). თქვენ
მეც განძეულს წაიღებთ, სადაც საქმეა. არ დაგავიწყდეთ ნა-
კრძალთან მომხდარი კატასტროფაც.
არ ჩილი. დიახ!
ვარდენი. ნახამდის!
(არჩილი ნირწამბადი გადის).
ევა. ეს რა მკვეთლი პროკურორის მკითხველად ვარაგია?
ვარდენი. არა, ჩემს თავს ვუთხერ.
ევა. ნაკრძალთან ავარია? მანქანის ნომერი შეუდგომითა ჩაწერი-
ლი, იმ დროს რამაზი...
ვარდენი. ო, ის არამადა, უმცაყრესად დაიხვება შენთან ერ-
თად... გაითრიე ამ სახლიდან, აქ აღარ ვნახო!
ევა. (ტარის). ვარდენი!
ვარდენი. წადი, წადი!
(შემობის გექტორა, შეეფეთება ევას).
გექტორა. დაიქვ დამრჩა აქ, საკაციო!
ევა. (ცივის). სავიწვს საკაციოში (ჩაიქვება) მიშველეთ!
(გექტორა დახვდავს საათს).
გექტორა. ახლა „სასწრაფოში“ შესვენება გვაქვს, შესვენებამ!
(იღებს საკაცს და გაბრის).
ე ვ ა რ დ ა .

მისამ მომავლება

შრიალბეს ტყე-ნაკრძალი. ისმის ფრინველთ ეფიციეი.
„შემოდს ბოჩია, მხარზე თოფი აქვს გადაიდული და ხელში
ფანდერი უჭირავს.
ბოჩია. ექე, გამარჯობა, გამარჯობა! ბატულა ზოხობო, ტებური
გამდოიფრინე და აქ მივიდოდოლმე? ისე გამითამაზდი, თოფს
ფალოზე გინდა ჩამოიფრინდე? არ გეშინია, შვლის ნეტყო,
უდილოდ რომ გამოსულხარ? უყურე უნ ამ ამპარტვან ირებს,
უსალოდ რომ ჩაიარა? (შემოდის ჩაქუ, ხელკავით მოჰყავს ფეხშივე მარგო, რი-
მულივად ვარდენი უჭირავს).
ჩაქუ. გამარჯობა, ბოჩია ბატონო!
ბოჩია. იცოცხლებ, შენ ის ხომ არა ხარ, ის!
ჩაქუ. უო, ისა ვარ, ის.
ბოჩია. როგორა ხარ?

ჩაკუ. იმ ზღაპრით ვარ, ასფლტს რომ ბურღავს და ზემოთ ამოდის ეს ჩემი მიუღღსა...

ბოჩია. კარავა გამოიურებიან, სახლ-კარი მოგცვენ?

ჩაკუ. კი, ბინა შეიღებ, მაგრამ გადასვალაზე გათავად კაცი!

ბოჩია. ბარგი ბევრი გქონდათ, ალბათ.

ჩაკუ. არა, ბარგი რაც გქონდა, მოკლიცადად გადავიტანეთ. ცნობები, კაცო, ცნობები, ბინა რომ ჩავეტრო — სასახურის ცნობა უნდა, სასახურში რომ მივიღო — ბინაში ჩავეტრო ცნობა უნდა, მერე, რომ შენია ეს ცნობები, ამასაც ცნობა უნდა და ამ ცნობა-ცნობით ცნობიერება დეკარავ.

ბოჩია. სასახურის რა ჰქენი?

ჩაკუ. კაცი გენერლობაზე ვიცნობოდი და... უმცროს მებაბედ გამაყურებდა, ჩემი ცოლის მოადგილედ — ბინა უმცროსი მწერალი ვარ. (მარჯო დიდის და ნაქრძალს ათავიერებს).

ჩაკუ. შორს არ წახვიდე, მარჯუმა, აქ საშინაო დოკუმენტალურად!

მარგო. არა, გენაცავლე.

ჩაკუ. ჰო, მართლა, ვალი მოგიტანე!

ბოჩია. ეს რა ვალია, შე კაცო, ჩვენ ისეთი ვალი გვაქვს, ვერა-სილდის გაიტყუებებო!

ჩაკუ. რაა მანვ ასეთი?

ბოჩია. ჩვენი მიწის სიყვარული!

ჩაკუ. კი. ხოხობი აფრინდა, ხოხობი, ჩაკუ!

ჩაკუ. ვხედე, მარჯუმა!

ბოჩია. კარგი ცოლი გავს, უთქმელი და თინიერი.

ჩაკუ. რაო? ხიშტიან მხედარს ჩამოიღებს ცხენიდან, ისეთი ავია, მაგრამ ერთგულია. ადრე სულ მერხუბებოდა. ახლა, როცა ბინა მივიღებ, დამე დეცხა, მეორე თოხიდან ფეხისწევრებზე გამოდის და გადადგოდ საბანს მახურავს.

ბოჩია. როგორ, ცოლ-ქმარი ერთ საწოლში არ წევბარებ?

ჩაკუ. უფინ კი, ახლა იზივლა ბუნა გვაქვს, ერთად რალა გინდა!

ბოჩია. აბა, მუხუღე ფეხშიმოდე საიდანაა?

ჩაკუ. ძველი ბინიდან.

ბოჩია. სიღედრაც შენთან გადმოვიდა?

ჩაკუ. აბა, ქალს უსიღედროდ ვინ გაგატანს, ხორცს უძველოდ ვინ აგვიწონს?

ბოჩია. ბოდიში, მაგრამ აქ სიგარეტის მოწვევა არ შეიძლება!

ჩაკუ. აბა, ვერც ჩემი ცოლისთვის მიუცნია აქ!

ბოჩია. ახალ ბინაში გეკოცნა, შე კაცო!

ჩაკუ. რა ვციე, მოიკლა თავი, ნაქრძალში მინდაო, დოკუმენტალურად!

(შემოდის წვერმოშეხებული რამბო).

რა მამა. გამარჯობა, შია კაცო!

ბოჩია. იცოცხლე, ვივლი!

ჩაკუ. ეს რაღაც მცნაურებია.

რა მამა. (ბოჩიას). ერთი წუთით, თქვენთან საქმე მაქვს, აქ ნაქრძალში ავტოკატასტროფა რომ მოხდა, ხომ გავიგია?

ბოჩია. კი, ვციე.

რა მამა. თქვენ უნდა დადასტურეთ, რომ მე იმ დღეს ნაქრძალში არ ვყოფილვარ.

ბოჩია. მოიცა, მოიცა, ახლა კი შეგიცანი!

რა მამა. საიდან?

ბოჩია. მე ბოჩია ვარ, ზრდილი ცოლი, ტყუილს არ ვიკადრებ მე!

რა მამა. ჰო, მართლა, მაშინ აქ შენს ადგილზე სხვა იყო. (ჩაკუს). მეგობარო, ერთი წუთით!

ჩაკუ. (ყვირის). რა გინდა, კაცო, ცოლს ველაპარაკები, საყვარელს ხომ არა!

რა მამა. როგორ, ცოლი საყვარელი არ არის?

ჩაკუ. არა, ცოლი ცოლია.

რა მამა. ბოდიში, თქვენ მგონია აქ, ნაქრძალის დაცვაში მუშაობდით?

ჩაკუ. კი, ერთი დღე ვიმუშავე და საუყუნის გამოციდილება მივინჯე, დადოკუმენტალურად!

რა მამა. თქვენ უნდა დამიმოწმოთ, რომ იმ დღეს მე აქ ვყოფილვარ!

ჩაკუ. რაო? ისე იყავი იმ ქალზე გადალევრქვილი, ტანე ვერ დავამოწმებ და აქ არ იყავი?!

რა მამა. კარგი ახლა, ეს რა ხუმრობაა, თქმის პატარა გეტუხარ!

ჩაკუ. ნუ იწაწაწები მთხოვის გლახასავით, იმ ქალზე გვერდობე! მან აგრიანებელი გიტარას, ახლა პიანინოს ჩატეხილი კლავიშები ხარ!

რა მამა. (მარგოს). ქალბატონო, რა მშვენიერი ვარდებია, თქვენი თვალებიდან წამოსული სხივი აღამაზებს ამ ვეფხოს.

მარგო. რაო, ბატონო, რა თქვით, გაიწვირეთ?

ჩაკუ. ცოლი ერთგული მტრითა... როგორ გავწახა?

რა მამა. (მარგოს). უსთარო თქვენს მუცელზე, დამებმაროს!

მარგო. ნუ ღიჯავ, ჩაკუს ვენაცავობ, მოეხმარე, თუ რამე შეგაძლია!

ჩაკუ. რა მოეხმარო, ქალო, რა მაგი საყვარლის კაბას იყო ჩაფრენილი და თავი დღერთი ეგონა, ყველამ პატივი მიცოთო, მაგრამ ახლა, აი!

მარგო. როგორ შეიძლება ასეთი მიმართვა, ჩაკუ საყვარელო!

ჩაკუ. შენ არ იცი, მაგან რა ჩნა, თორემ უარესს ეტკობო.

მარგო. რა ჩნა ისეთი მაინც?

ჩაკუ. რა ჩნა და, აქ, ნაქრძალში, ქალი ნებით გაუპატიურა, მერე გართ მანქანით კაცო გაიტანა, თვითონ კი მიიშალა. ასეთი ხალხი მე მაყურებებს, მე, ჩაკუ ჩიქინიაოს!

რა მამა. ხომ გავიგია, მედღეს ორი მარცხ აქვს.

ჩაკუ. მედღეს კი აქვს ორი მხარე, მაგრამ კაცს ერთი პირი უნდა ჰქონდეს. თქვენსთან, თანამდებობის მამიბელი ხალხი, სა-კომისიოში წაყიდ ნივთითაა — დადგამენ ერთ ოთახში, არ ვარგობარო, დადგამენ მეორეში — არც იქ, არც მესამეში, მერე დერეფანში გამოდგამენ. დადგამება კი მანვ ენანებათ, თავიანთ სახელმწიფოს ფულს აქვს თქვენზე დაბარჯული. მე კი პირველსავე ოთახშივე დადგარბოდი!

მარგო. მოეხმარე, იქნება გამოსწორდეს და გადაკეთდეს!

ჩაკუ. გაუფრებულ კაცის გადაკეთებას, გზობა ახალი გაეკეთოთ, დადოკუმენტალურად!

რა მამა. შენ არ ხარ კაცი კაცი!

ჩაკუ. იცი, რა გითხრა? მტრის თვალით, თუ შევხედე, არსენანს მოგობრივ ძირვებინავდა!

ბოჩია. რასა მაგას რომ ამბობ? უტუ მიკავა და არსენა ჩვენი გმირები არიან!

ჩაკუ. გმირია, ხომ! ა. ბატონო, დაგმიტკივებს, რომ კი კაცი ცუდი კაცია (სხაპასუებით). არსენა თქვენმტრ წლის იყო, ულ-ტანე დაიშვენა და ქალი გაიტაცა. უწირობის მიერ ქალის გატაცება კი განიხილ იხებო. წიოდელ შარაკეებს რომ დადიან ღვი-ღნი? ესე იგი, ნამდვილი ღლით იყო. ფული ხომ ჰქონდა ულ-ტანე შენაზულზე? ძუნწეც ყოფილა. თანაც, მდიდარს ართმევდა და ღარიბს აღწევდა, ესე იგი, მდიდარს აღარიბებდა, ღარიბს ამდიდრებდა, ექვანი კი კლასად რჩებოდა.

ბოჩია. შენ, რასა, რომ ამბობ მაგას?

ჩაკუ. ახლა მოვალაბე კუპატინდს გავალმერებო! კუპატინდო ლეცებს ებძობოდა, დამარცხა ისინი და მერე არსენა შემოიყვარა, როგორც შარაკის უყარო. არსენას ხმალა მოუქნია, მაგრამ ხმალაში კი უტყუენა, რადგან იგი დამნაშავე იყო. არსენა კუპატინდს არ მოუღალეს, ლეცის ბუმე ისრილა დამანა. დო-კუმენტალურად.

ბოჩია. ეს როგორ შესძელი, ვაკავს აქლართუნებ, ცუდ კაცს კი არაინდებ!

ჩაკუ. რა უნდა მაგას, კი კაცს პირად მტრად წარმოვიდგენ, ცულს კი მოყვარელი. (რამბოს). ასე ხარ შენი!

რა მამა. თქვენ იუბრისტი ყოფილხართ, მე შემძლია ამ სხეი-ლოებით მოვაწუწო!

ჩაკუ. დაიწი უჯან, ვის რად უნდა შენი მოხმარება, შე ქალების მეტის!

რა მამა. განაბას შენი თავი, აბა, რა გინდა?

ჩაკუ. თქვენისთანა ხალხს მემუცნობი ეს ქვეყანა ცუდად დაწ-რილ საგამოცდო თემას მაგას.

რა მამა. შენ რა იცი, შე კრებინო, რაა საგამოცდო თემა?

ჩაკუ. რა არ ვიცი, შე გათხმარებული, საში წული ვაბარბელი მისაღებ გამოცდებს, საში წული!

მარგო. კარგი, ჩაკუ, ჩხუბისთვის წამომიყვანე თუ გახართობად?

ჩაკუ. შენი აღვლევების მშენია, წაყიფე არ მოგწუწდეს, თორემ

ამს უყურებენ სივსი.. რამე სასიყვარულო ლექსი გვითხარი, ბოჩია ბატონო!

(ბოჩია მღერის, ჩაქუ თარგმნის და მარგოს მიმართავს).

ბოჩია. სქანი თოლი — ჩქიმი სარტ, სქანი ვური — ჩქიმი ტახტი, უსქანეთი ჩქიმი რინა — ციხე რქანი დო ნაობახტი.

ჩაქუ. შენი თვლი — ჩემი სარტ, შენი გული — ჩემი ტახტი, უშენოებით ჩემი ყოფნა ციხე და ნაობახტი. (რამაზი გაიპარება).

ბოჩია. ჩქიმი ვარდი, ჭკირი ვარდი, ჩქიმი ბაღის დანიანარდი, მა სქან ბედურ ვაგორდა და დიდას მუშენ დევნაბდი!

ჩაქუ. ჩემო ვარდი, კარგო ვარდი, გამორდილიო ჩემსაჲ ბაღში, შენი ბედის თუ არ ვიყავ, რად დამბადა დედამ მაშენ!

ბოჩია. დობდური და, დომეგარი, დომიხიხორი საფულე, სქანი სქვაში კუჩხეფით დიხა ქენწიჩაფულე.

ჩაქუ. თუ მოკვდები, დამტირე, გამითხარე საფლავეცა, შენი ლამაზა ფეხებით დამატკენე გულზე მიწა.

მარგო. შენა ჭირიმე, მოხუციო!

ჩაქუ. მოხუციო კი არა, მე გითხარი ეს... ამ სიყვარულთანაში ქალების მეტივე გავეყარა.

ბოჩია. ბოროტებას მოკლე ვა აქვს.

ჩაქუ. ბოჩია ბატონო, ამბობენ, ფეხბიძე ქალს მოძრაობა უხდებო, დოკუმენტალურად, ერთი საცქერაო!

(ბოჩია ფანდურზე უტრავს, ჩაქუ მარგოს გამოითამაშებს, შემოიღინ ჩაქოლი და ქვათა).

ქვათა. ა, ბატონო, აგერ არან.

ჩაქოლი. კამენდიაა წუთისფული, კამენდია. დედა უკვდება და ცეკავს.

ქვათა. არ იცის უბედურმა!

ჩაქოლი. ჩაქუ, შეილო! (გადაფეხვიან).

ჩაქუ. მამა!

მარგო. ჩაქოლი ბიძია!

ქვათა. ბიძია კი არა, მამაშთილია შენი!

ჩაქოლი. ამა რა, თქვენ გეცაცვალთ.. ჩაქუ, შეილო, ვეკავი ხარ და... უნდა გითხრა, დედაშენი ძალიან ცუდადაა, ბიჭო!

ჩაქუ. ვაიბე, დედა!

ჩაქოლი. ასე ამბობს — ჩემი ჩაქუნა თუ ვნახე, არ მოკვდებიო. ახა, წერილი, გაჭირვებით დედას საცოდავმა.

ჩაქუ. (ციხეულის. ისმის დღის ხმა). ,,ჩემო ნუგუმო, ჩემო დამტარებელო, შეილო ჩაქუნა! ერთხელ არ უნდა გნახო? ისე უნდა წაადე ამ ქვეყნიდან? თუ დედაშენი ონდა გიყვარს, წერილის მიღებისთანავე მიხახულე, იმწამსე კარგად გახვდები. შენა ხარ ჩემი ექიმიც და წაბლიც, ჩამოდი. გკოცნი აუარებულს, გუღდაშეწარი დედა ბაბინე...“ ვაიბე, დედა, მე მოკავდა და მევე უნდა გაგაცოცხლო ცოტა ხნით კი არა, სამუდამოდ მოკვდივარ, დედა! აკავად მიწოდდა გენახე, მაგრა... მაინც მოკვდივარ, დედა!..

მარგო. დაწუნარდი, ჩაქუ, მეც შენთან მოკვდივარ, შენთან!

ქვათა. ღმერთო, ყველა მიდის ჩემგან..

ბოჩია. საწუალი ქალი!

ჩაქოლი. თქვენც წამობრძანდით, ქვათა ბატონო!

ჩაქუ. მო, ერთად ვიცხოვრებთ სოფელში!

მარგო. წაიბოდი, დედა!

ჩაქოლი. ხედავთ? მიწა გეხებით, მიწა! სულ სხვაა მიწა, მიწა დედაშენა!

ქვათა. ალბათ ასეა, ახა, დედა-ცა ვის გაუგია, ალბათ ასეა.. (ისმის ჩონჯურის ვღერა).

ქვათა. გახსოვს, შეილო, ჩონჯურზე თქმულება რომ ვიამებ?

მარგო. მახსოვს, დედა!.. მიშველე, ჩაქუ! ვაიბე, დედა!

ჩაქუ. არქაჲ, სასწრაფო დახმარება... (გარბის),

ქვათა. გამაგრდი, შეილო!

ბოჩია. მოლზე დააწენით, მოლზე!

ჩაქოლი. მო, მიწა — დედაშენა, მიწა — შშობელია!

ქვათა. მაკადეთ, მე ვიცო...

ჩაქოლი. ნუ გეშინია, საცა მოვლენი!

(ისმის „სასწრაფოს“ სიგნალი. შემოიბიან ნანა, ჩაქუ და გეტკორა საცაქი).

ჩაქუ. მოდით, თქვენი პირიმით, მოკვეშველით!

გეტკორა. ახა, ჩქარა, ნანა ექიმო, წაყვანათო, მანქანის როგორც ვაგომართავს, ახა, ჩქარა! ნანა. არა, მელოგანის ადგოლდენ დაძვრა აღარ შეიძლება... უნდა...

ჩაქუ. ეს როგორ? ნაკრძალში, მხეტებთან ვაშობიარო ცლო?! ჩაქოლი. რა უფირს, ოლოდ ადამიანად დაიხადოს!

ნანა. კოვლდე რიგზე იქნება, ნუ ღელავთ! მარგო. მიშველე, ჩაქუ!

ჩაქუ. დაწუნარდი, გენაცავლე, მარგოშმა! ნანა. მამაკეთება დავტოვებ!

(განმარტოვებინა).

ჩაქუ. ქალი თუ შემიძინა, ბაბინეს დავარქმევ, დედაჩემის სახელს, დოკუმენტალურად!

ჩაქოლი. ახა, რა!

ჩაქუ. ვაიბე, რა მოხდება, ვინ იცის!

გეტკორა. ნუ გეშინია, ჩაქუ, თუ აქ არ მოხერხდა, ერთ წუთში საშობიაროში მივიყვან!

ჩაქუ. (შორიდან). როგორაა საქმე, ნანა ექიმო? ნანა. შეიღოთინა, შეიღოთინა!

ჩაქუ. ზუსტად იმ ხნისა, რაც მე მილიციის სამსახურში დავყავი!

გეტკორა. მე კი — ციხეში!

ჩაქოლი. ხომ შვიდიოა, ექიმო? ქვათა. სომეგილია, ქალიშვილი!

(ბოჩია პერქით თოფს დასცლის, ისმის ირმის ბლაკილი).

ბოჩია. ირემი იყოს შენი ნაოლია, შეილო!

ჩაქუ. და ჩვენი ექიმი ნანა!

ჩაქოლი. ახა, ერთად წავიდეთ, სოფელში, ერთად. თქვენი პირიმით!

ჩაქუ. აქედანვე წავიდეთ!

გეტკორა. მო, ჩემი „სასწრაფოს“ მანქანით გავრეცო!

გეტკორა. აჲ ვართ, ბიძარემო!

მარგო. წავიდეთ, ჩაქუ!

ჩაქუ. წავიდეთ, მარგოშმა!

ქვათა. ღმერთო, მიღინა ჩემგან!

ჩაქოლი. წამობრძანდით, ქვათა ბატონო!

ჩაქუ. მარგო რა გავაგებინებთ.

მარგო. წამოდით, დედა!

გეტკორა. ახალი ბინის დატოვება გენახება!

ქვათა. არა... ჩემი ქმრის საფლავს ვერ მივატოვებ...

ბოჩია. ყოჩად, ქალი!

გეტკორა. ქალი კი არა, ვაყვით ხარ, ქვათ დედა!

ჩაქუ. ნანა ექიმო, შეილა წამოქუეთ და აქედან დედაჩემსაც უშველოს თქვენმა მადლიანმა ხელმა წამოდით, უარს ნუ მეტყვიო!

ნანა. წავიდეთ, მე რაც შემიძლია, არ დავტარდებიო.

ჩაქუ. (ჩეხლ აიტაცებს). ბაბინე, ჩემო ბაბინე!

ჩაქოლი. ჩაქუ, აწი რა მოკლავს დედაშენს, ასე ერთად რომ გენახას?!

ქვათა. მე კი რა მეშველება... (იციქვლება).

ბოჩია. მე, სულმთავი რუსთველი, რა კარგად გითქვამს: „ღმერთო ერთი ვით აცხოვრო, თუ მეორე არ წაწევილივს“.

ქვათა. ასე უყვილა...

ბოჩია. ნუ გეშინია, მეც სულ მარტო ვარ ამ ქვეყანაზე, ნუ გეშინია, ქვათა ბატონო!

ჩაქოლი. კამენდიაა წუთისფული... სტუმრად მაინც წამობრძანდით, ქვათა ბატონო!

ჩაქუ. დედაჩემს გახერხება, დოკუმენტალურად!

მარგო. წამოდი, დედა!

ქვათა. სტუმრად კი წამოვალ, შეილებო!

ჩაქუ. ბოჩია ბატონო! გული არ დამწყვეტო, თქვენი ლექსი და სიმღერა მინდა დედაჩემს გაევაინო.

ბოჩია. მაგას თქმა უნდა? მოკვდივარ!

ჩაქუ. ახლა ჩემ სოფელს აქედან თითქმის ვხედავ, თუ მართლა ღმერთია ამ ქვეყანა, დედაჩემი ცოცხალი დამხვდება... აღ-დაბო, ახლა მარტო ზის ოლიან აივანზე და ზღაპრებით ღელავს ერთში მწუხარ მთლი, ვით დედის გული ჩვენს მთლიანობა...

(სცენა ბრუნავს. მიღინა. ჩაქუს შემოკვდებიან დედაცეკმებულო ქვეში და მუკუ).

ვეთი. გამარჯობა, ჩაქუ ჩიქოლიჩი მესამე წელია არ გვიანხიხარ (ცოცნება).

ძუკუ. ძალიან გავგახარე, სოფელს აგრონომად რომ დაუბრუნდლი. ჩაქუ. თქვენ როგორ ხართ, ბიჭებო, სად მუშაობთ?

ჩვეთი. კოლტეკებში. მე თავმჯდომარე ვარ, ეს კი — ბუღალტერი.

ძუკუ. ახლა თქვენის სახით კარგი აგრონომი გვეყოლება.

ჩვეთი. პირდაპირ დაგვხატავი?

ჩაქუ. დახატავი კი დაგხატავი... მაგრამ...

ჩვეთი. რა მაგრამ, ხომ დამათავრე აგრონომიული?

ძუკუ. დედაშენმა ვთხოხრა — ჩემი აგრონომი ბიჭი ჩამოდიხო, ჩვენც დაგვხელე.

ბექტორა. რას ჩააცვდით ამ აგრონომობას, თქვენ ცაცხ დახვდით, თუ თანამდებობას?

ძუკუ. ბოდიშით, ბატონო!

ბექტორა. თქვენ როთავი მე გამოგვიყვანეთ კაცად.

ჩვეთი. როგორ?

ბექტორა. როგორ და, ქალაქში საცხოვრებლად რომ არ ჩაგწვირეთ, ხომ ვახსოვთ?

ჩვეთი. მო, როგორ არ გვახსოვს.

ძუკუ. მოი!

ბექტორა. მო, გვეტორა ვარ მე, აშენდია!

ძუკუ. ავაშენა ღმერთმა!

ჩვეთი. წამობრძანდით, წამობრძანდით, ჩვენ ვართ დღეს მასპინძლები!

(მოჩანს კარლებში ჩაფლული მეგრული ოდა, აივანზე წეის მომავედავი ბაბინე, შტონის სასთუმალთან უხის, ჩაქუს დინახავს და გამოიქცევა).

მზეონა. ჩა... ჩა... ჩაქუ!

ჩაქუ. შტონია... (აყოცხებს) ენა ამოიღე?

ჩიქოლი. სასწაულია დღეს პირველად გავიგონე შავის ხმა, სასწაულია!

ჩაქუ. დედა, დედა როგორ არი... შტონია!

მზეონა. ცუდად, ჩაქუ, შენ გნატრობს, შენ გეძახის...

ჩაქუ. მოველი, დედა, აქა ვარ, შემომხდე, სტუმრებს შენებურად დახვდი, სამუდამოდ დაებრუნდი, დედა, შენი ჩაქუნია ვარ, ჩაქუ!

ჩიქოლი. არ გრცხვნივია, შე ქალო? ადეტი, გვიშველი რამე, ხე-ღვჯ, რამდენი ხალხი ჩამოვიდა?

ჩაქუ. დედა...

ბაბინე. დაგვიანე, შვილო! ის... ის... სად არი? (უბეში ხელს უფათურებს).

ჩაქუ. ავგაროხი? აი, აქა მაქვს, დედა!

ბაბინე. არ დაგეკარგოს...

ჩიქოლი. მე თუ არა, შვილოშვილს მაინც შემოხედე, შე ქალო...

ჩაქუ. ა, დედაჩემო, ბაბინე, პატარა ბაბინე!

ბაბინე. დამი-ლო-ცინი-ხარო...

ბექტორა. ქალაქში წავიყვანეთ სასწრაფოდ, ნანა ექიმო!

ნანა. სამწუხაროდ, დავიგვიანეთ!

მზეონა. გათავდა, უბედურე!

ჩაქუ. დედა! დედა! დედა! მე მოკვალა, დედა, მე...

მზეონა. დაწუნარდი, ჩაქუ!

ჩვეთი. ნუ გეშინია, ჩაქუ, მიდი სოფელი მხარში ამოვიდგებით...

ჩიქოლი. კამენდია წუთისოფელი, კამენდია... რა ექნა ახლა? (იტრუმლება).

ძუკუ. გამაგრდი, ბიძაჩემო, აქა ვართ! (ნათლება კარლებს ჩრდილში ვაჭყოლები ხელხუმბულ სუტრა. შორიდან ისმის სიმღერა «მახა»).

ჩაქუ. სიყვარული წინ ჩვენთვის გაუშლია დედაჩემს კოლხური სუტრა; ჩერ კიდევ შენი ბუღლითი თბილია ეს სუტრა, დედა! ყველაფერი შენი ნახლავია, რაც მე მიყვარდა...

ჩიქოლი. მექვარამაც კი არ შეგაცხვინა სტუმრებთან, ბიჭო! მობრძანდით, თქვენი ტირიმეთ, მისი სულის სახსენებლად... ერთი ტეკა...

(ყველანი მიდიან სუტრასთან, მზეონას გარდა, ჩაქუ მივა მზეონასთან. მარტო შორიდან უთვლითვლებს).

ჩაქუ. მოდი, მზეონა!

მზეონა. არა, ჩაქუ...

ჩაქუ. შენ დაუბუბე დედაჩემს თვალები... შტონია... მოდი ჩვენი თან.

მზეონა. მე ცხედართან დავარები, ჩაქუ...

ჩაქუ. დედა, შტონია, დედასთან დარჩი... (მოხევევა, მერტყეპისქიქიქი რასთან).

ბექტორა. ეხ, მომავდავ ქალს უკანასკნელი ჩანი შეუწრავს ამ სუტრასთვის. ზოგი ჩანჩითლი ქალი მკადა არ გამოვიცხოვო...

ნანა. შვილს მოვლდა სახლინოდ, თაიხი ხელთი კი გაუწყვილა...

ბექტორა. მისი სამგლოვიარო მაკვია.

ჩაქუ. თქვი რამე, ბოჩია ბატონო, დედაჩემი მიხსენე, გვანუგეშე!

ბოჩია. (აწვეს ტეკას, ხედავთ?) ყველა სკამი შეივსო, ერთის გარდა...

ყველა აქ არი და ის ტიშპარი, ბე, მასპინძლო, დახტვე ღია, ცარიელია ეს ერთი სკამი

და იქნებ ვინმე მოვიდეს გვიან. სამგლოვიარო ტეკების წყარუს ისმენს და ოხრავს ბებერი მიწა.

ღმერთო, უშველე მე ძველ სიუვარულს, ძველ ტროლობაში ჩატებულ ისარს!

ყველა აქ არი და მწუხრის ქარი დაკარგულ სხოვნას შოლტივით იქნევეს, და ნუ დაეკეტავი მე ტიშპარს მაინც, რა იცო, დედა მოვიდეს იქნე!..

შესანდობარი ივოს განსვენებულისი (ფეხზე დგებიან).

ჩიქოლი. გმადლობო...

ჩვეთი. ნათელი დაადგეს! ძუკუ. ხსუნა ივოს!

ჩაქუ. მადლობლი ვარ დედაჩემის ხსენებისათვის...

ბექტორა. მომბრძალი და პირისუფალი უყოცხლოს... მარტო ჩვენ უნდა წავიდეთ, დედა!

ქვათა. რატომ, შვილო? მარტო. სად დედა, დედა!

ჩაქუ. სად მიდიხარ, მარტო? კირის დღეს მტოვებთ?

მარტო. დედაშენს ჩემზე კარგი კირისუფალი ჰყავს, მუნჭი, რომელმაც დედაჩემისა ეს ამოიგვა. წავიდეთ, დედა!

ქვათა. შენ გეწუხობა... წავიდეთ, შვილო...

ჩაქუ. მარტო... ბაბინე... ბაბინე! (გაღიან, ისმის ჩვილის ტირილი).

ჩაქუ. უტრუმლოდ, უღმირე წავიდინე, მხოლოდ პატარა ბაბინე ტირის დედაჩემს...

ჩიქოლი. კამენდია წუთისოფელი...

ბექტორა. მაგათ მე წავიყვარე, ჩაქუ, დედის დაქრძაღვის დღეს კი ჩამოვლად აუცილებლად ჩამოვალ!

ნანა. მეც ჩამოვალ, მეც. არ გემშვიდობებო.

(გაღიან. ისმის მანქანის ხმა).

ჩაქუ. (მივა ცხედართან). წავიდინე, დედა... რა უბედური ვარ, ბოჩია ბატონო, ერთ დღეს, ერთ წუთში დავკარგე დედა... ცოლი და შვილი... მითხარი რამე!

ბოჩია. რა ვთხოხრა, შვილო, სიტყვა გამოთავდა...

ჩაქუ. მაინც, მაინც, არაფერს მტეკე!

ბოჩია. დედაშენის ნათქვამს მიტევი...

ჩაქუ. რა თქვა დედაჩემმა?

ბოჩია. მივიდვარ, შვილო, შენ კი ამქვეყნად დაგტოვე ცრემლად და სანებაროდ, მე შენი სული აქ ჩავისუნთქე, რომ იმა სოფლად არ გაევიარო...

ჩაქუ. დედა... მზეონა...

მზეონა. აქა ვარ, ჩაქუ!

ჩაქუ. მზეონა, დედაჩემზე ჩაიცვამ შავებს!

მზეონა. ახა, რას ვთხამ, ჩაქუ!

ჩაქუ. ჩაიცვი, მზეონა, ჩაიცვი, შენ უფერადი... შენ დაირტირე... (მოისხნის დედის ავგაროს, მზეონას მკერდზე ჩამოკიდებს).

ჩიქოლი. კამენდია წუთისოფელი, კამენდია... უარ და.